

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

z 24. septembra 2008*

Vo veci T-20/03,

Kahla/Thüringen Porzellan GmbH, so sídlom v Kahle (Nemecko), v zastúpení:
M. Schütte a S. Zühlke, advokáti,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporujú:

Spolková krajina Durínsko (Nemecko), v zastúpení: pôvodne A. Weitbrecht
a A. van Ysendyck, neskôr A. Weitbrecht a M. Núñez-Müller, advokáti,

a

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: W.-D. Plessing a M. Lumma,
splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

* Jazyk konania: nemčina.

proti

Komisií Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuzschitz a V. Di Bucci, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. Koenig, profesor,

žalovanej,

ktorej predmetom je žiadosť o zrušenie rozhodnutia Komisie 2003/643/ES z 13. mája 2003 o štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom v prospech Kahla Porzellan GmbH a Kahla/Thüringen Porzellan GmbH [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 227, s. 12) v rozsahu, v akom sa toto rozhodnutie týka finančnej pomoci poskytnutej v prospech Kahla/Thüringen Porzellan GmbH,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby a K. Jürimäe,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19. októbra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkové okolnosti

- 1 Spoločnosť Kahla Porzellan GmbH (ďalej len „Kahla I“), ktorá sa zaoberá výrobou kuchynského riadu a predmetov z porcelánu, sa nachádza v spolkovej krajine Durínsko, v jednom z regiónov, ktorý sa môže stať príjemcom pomoci v zmysle článku 87 ods. 3 písm. a) ES.

- 2 Kahla I bola založená v roku 1990 po transformácii kombinátu bývalej Nemeckej demokratickej republiky (NDR), VEB Vereinigte Porzellanwerke Kahla, na dve spoločnosti, pričom z jednej z nich sa neskôr stala Kahla I, ktorú v apríli 1991 sprivatizovala Treuhandanstalt (ďalej len „THA“). Dňa 9. augusta 1993 bol na spoločnosť Kahla I vyhlásený konkurz a 29. septembra 1993 sa začalo konanie o likvidácii.

- 3 Spoločnosť Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (ďalej len „Kahla II“ alebo „žalobkyňa“) založil v novembri 1993 pán G. R. V januári 1994 prevzala žalobkyňa pozemky, stroje, zariadenia, ako aj 380 zamestnancov spoločnosti Kahla I, v likvidácii.

- 4 Prevod nehnuteľností spoločnosti Kahla I odsúhlasila THA, ktorej boli tieto nehnuteľnosti medzitým postúpené, ako aj organizácia, ktorá ju nahradila, Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (BvS).
- 5 V zmluve o predaji aktív spoločnosti Kahla I bola stanovená celková cena vo výške 7,391 milióna nemeckých mariek (DEM). Cena vo výške 2,05 milióna DEM za zariadenia bola financovaná subvenciami spolkovej krajiny Durínsko vo výške 2,5 milióna DEM. Práva, ochranné známky, zapísané dizajny a know-how boli prevedené za symbolickú jednu nemeckú marku, zatiaľ čo zoznam klientov a objednávok bol prevedený bezodplatne. Cena požadovaná za tovar na sklade predstavovala 2,136 milióna DEM a nehnuteľnosti boli postúpené bez tiarch za sumu 3,205 milióna DEM. Cena tovaru na sklade bola neskôr znížená, takže celková zaplatená cena bola 6,727 milióna DEM.
- 6 Dňa 5. marca 1994 verejnoprávna spoločnosť Thüringen Industriebeteiligungs GmbH & Co. KG (ďalej len „TIB“), ovládaná spolkovou krajinou Durínsko, získala obchodný podiel zodpovedajúci 49 % základného imania žalobkyne. Dňa 31. decembra 1999 TIB tento obchodný podiel previedla na pána G. R. a jeho syna pána H. R. za cenu vyššiu, než je cena, ktorú zaplatila TIB v marci 1994.
- 7 Komisia v nadväznosti na sťažnosti a po písomnej komunikácii a stretnutiach so zástupcami Spolkovej republiky Nemecko začala 15. novembra 2000 konanie uvedené v článku 88 ods. 2 ES, týkajúce sa pomoci *ad hoc* v prospech spoločnosti Kahla I a žalobkyne. Rozhodnutie Komisie začať konanie bolo Spolkovej republike Nemecko oznámené 9. januára 2001 a bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* z 30. júna 2001 (Ú. v. ES C 185, s. 45). Komisia Spolkovej republike Nemecko nariadila, aby jej oznámila všetky dokumenty, údaje a informácie potrebné na posúdenie zlučiteľnosti pomoci. Konkrétne išlo o údaje umožňujúce zistiť, či Kahla I a žalobkyňa boli nezávislými spoločnosťami alebo či žalobkyňu treba považovať za následníčku spoločnosti alebo „riešenie pokračovania“ [*neoficiálny preklad*]. Okrem iného išlo o informácie umožňujúce zistiť, či niektoré pomoci boli v súlade so schválenými schémami pomoci. Napokon išlo aj o všetky existujúce plány reštrukturalizácie, týkajúce sa spoločnosti Kahla I a žalobkyne, opisujúce uskutočnené alebo plánované investície a všetky iné reštrukturalizačné náklady financované štátnou pomocou, komentujúce účtovné závierky a výkazy ziskov a strát (v prípade spoločnosti

Kahla I), opisujúce vývoj kapacít, ako aj údaje umožňujúce zistiť, či investor finančne prispel. Komisia dotknuté strany vyzvala, aby jej predložili svoje pripomienky k predmetnej pomoci.

- 8 Listom z 26. marca 2001 Spolková republika Nemecko odpovedala na nariadenie tým, že v súvislosti s predmetnou pomocou poskytla Komisii informácie a informovala ju o novej pomoci. Dňa 28. mája 2001 Komisia požiadala o dodatočné informácie, ktoré jej boli poskytnuté 30. júna 2001 a 9. augusta 2001. Dňa 31. júla 2001 Komisia dostala pripomienky zo strany žalobkyne.

- 9 Listom z 28. novembra 2001 (Ú. v. ES C 26, 2002, s. 19) Komisia Spolkovej republike Nemecko oznámila svoje rozhodnutie rozšíriť konanie vo veci formálneho zisťovania na pomoc, ktorá nebola v súlade so schválenými schémami pomoci, ako aj na pomoc, ktorá nebola predtým oznámená. Komisia dotknuté strany vyzvala, aby predložili svoje pripomienky.

- 10 Dňa 10. decembra 2001 o veci rokovali zástupcovia Spolkovej republiky Nemecko a podniku.

- 11 Dňa 30. januára 2002 predložila Spolková republika Nemecko pripomienky k rozhodnutiu o rozšírení konania a oznámila podrobné informácie. Listom z 28. februára 2002 žalobkyňa predložila Komisii svoje pripomienky.

- 12 Po tom, ako bola Komisii doručená nová sťažnosť, v ktorej sa uvádzalo, že žalobkyňa získala inú pomoc, Komisia listom z 30. apríla 2002 požiadala Spolkovú republiku Nemecko o úplné informácie, ktoré získala 29. mája 2002.
- 13 V nadväznosti na stretnutie z 24. júla 2002 so zástupcami Spolkovej republiky Nemecko boli 7. augusta 2002 predložené dodatočné vysvetlenia. Dňa 30. júla 2002 žalobkyňa oznámila pripomienky a listom z 1. októbra 2002 Spolková republika Nemecko predložila nové pripomienky.
- 14 V rámci konania vo veci formálneho zisťovania prijala Komisia 30. októbra 2002 rozhodnutie K(2002) 4040 v konečnom znení o štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom v prospech Kahla I a Kahla II, ktoré bolo Nemecku oznámené 4. novembra 2002, pričom žalobkyni bolo oznámené 12. novembra 2002.
- 15 V nadväznosti na podanie tejto žaloby (pozri bod 39 nižšie) Komisia listom z 13. mája 2003 oznámila Spolkovej republike Nemecko zmenu rozhodnutia z 30. októbra 2002, najmä jeho článku 1, pokiaľ ide o príkaz na vymáhanie týkajúci sa opatrenia č. 22, odôvodnení č. 34, 37, 99, 101, 103 a 171 týkajúcich sa opatrenia č. 16 a odôvodnení č. 146 a 147 týkajúcich sa opatrenia č. 32. V dôsledku toho Komisia prijala nové rozhodnutie, a to rozhodnutie 2003/643/ES z 13. mája 2003 o štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom v prospech Kahla I a Kahla II (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Napadnuté rozhodnutie bolo žalobkyni oznámené 16. mája 2003 a uverejnené 11. septembra 2003 (Ú. v. EÚ L 227, s. 12).

Napadnuté rozhodnutie

- 16 Komisia v napadnutom rozhodnutí posúdila oddelene finančné opatrenia schválené verejnými orgánmi v prospech spoločnosti Kahla I a tie, ktoré sa týkali žalobkyne. V odôvodnení č. 85 napadnutého rozhodnutia pripomína, že pri predĺžení konania o preskúmaní dospela k záveru, že Kahla I a žalobkyňa boli odlišné právnické osoby a že žalobkyňu treba považovať za „spoločnosť predstavujúcu pokračovanie“ [*neoficiálny preklad*], pretože pán G. R. ju založil ako „spoločnosť využitia príležitosti“ [*neoficiálny preklad*] s cieľom pokračovať v činnosti spoločnosti Kahla I, v likvidácii, a prevziať jej aktíva.
- 17 Pokiaľ ide o Kahla I, Komisia v odôvodnení č. 22 napadnutého rozhodnutia uvádza, že od jej založenia až do vyhlásenia konkurzu jej verejné orgány odsúhlasili finančné opatrenia v celkovej sume vo výške 115,736 milióna DEM (opatrenia č. 1 až 10).
- 18 Pokiaľ ide o žalobkyňu, Komisia identifikovala 23 finančných pomoci, ktoré jej boli poskytnuté v období od roku 1994 do roku 1999 v celkovej sume vo výške 39,028 milióna DEM (opatrenia č. 11 až 33). Medzi tieto opatrenia, opísané v odôvodneniach č. 34 až 59 napadnutého rozhodnutia, patria najmä:
- Opatrenie č. 11: prevzatie obchodného podielu zodpovedajúceho 49 % základného imania žalobkyne zo strany TIB 5. marca 1994 zaplatením 1,975 milióna DEM,
 - Opatrenie č. 12: úver zo strany spoločníka vo výške 6 miliónov DEM, poskytnutý v marci 1994 zo strany TIB,

- Opatrenie č. 13: úverová záruka schválená v marci 1994 spolkovou krajinou Durínsko na investičné úvery pokrývajúce úvery, ktoré sú predmetom opatrení č. 18 až 22,

- Opatrenie č. 14: záruka vo výške 90 % schválená v marci 1994 spolkovou krajinou Durínsko na prevádzkové úvery v sume 6,5 milióna DEM, poskytnuté v septembri 1995 súkromnou bankou,

- Opatrenie č. 15: investičná subvencia v pôvodnej sume 2 milióny DEM, zvýšená na 2,5 milióna DEM, poskytnutá v máji 1994 spolkovou krajinou Durínsko,

- Opatrenie č. 16: úver z verejnej banky na tvorbu základného imania (ďalej len „úver EKH“) vo výške 0,2 milióna DEM, schválený v júni 1994 pánovi G. R. v rámci založenia žalobkyne,

- Opatrenie č. 21: investičný úver vo výške 3,45 milióna DEM, schválený v apríli 1995,

- Opatrenie č. 23: záruka uvedená v opatrení č. 13, ktoré pokrylo úver vo výške 1 milión DEM, schválená vo februári 1996 súkromnou bankou,

- Opatrenie č. 26: subvencie na podporu zamestnania, spojené s investíciami na ochranu životného prostredia vo výške 1,549 milióna DEM, schválené spolkovým riaditeľstvom zamestnania v rokoch 1994 až 1996,

- Opatrenie č. 27: rôzne subvencie na účasť na veľtrhoch a výstavách, reklamu, výskum a rozvoj a začlenenie pracovníkov, poskytnuté v rokoch 1994 až 1996 v sume vo výške 0,492 milióna DEM,

- Opatrenie č. 30: záruka uvedená v opatrení č. 13, ktorá pokryla úver vo výške 2,32 milióna DEM, schválená súkromnou bankou v máji 1999,

 - Opatrenie č. 32: rôzne subvencie na účasť na veľtrhoch a výstavách, reklamu, začlenenie pracovníkov a náklady zamestnancov v rámci činností výskumu a rozvoja, poskytnuté v rokoch 1997 až 1999 v sume vo výške 0,352 milióna DEM.
- 19 Komisia sa v prvom rade domnieva, že finančné opatrenia schválené žalobkyni predstavujú pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES, a v tomto kontexte sa domnieva, že verejné inštitúcie sa nesprávali ako investori v trhovom hospodárstve.
- 20 Komisia v odôvodneniach č. 94 až 97 napadnutého rozhodnutia vo všeobecnosti pripomína, že z dvoch správ, ktoré vyhotovili poradenské firmy, a to zo správy Rölfs Bühler Stümpges Hauck & Partner (ďalej len „RBSH&P“) z novembra 1993 a zo správy Arthur Andersen (ďalej len „AA“) z januára 1994 vyplýva, že cieľom spolkovej vlády a jej finančných inštitúcií bola ochrana zamestnania. Okrem toho konzultanti predpokladali aspoň dva stratové roky a neexistovala žiadna prípadná protihodnota za účasť orgánov verejnej moci.
- 21 Pokiaľ ide konkrétnejšie o prevzatie obchodného podielu zodpovedajúceho 49 % základného imania žalobkyne zo strany TIB (opatrenie č. 11), Komisia v odôvodneniach č. 98 a 99 napadnutého rozhodnutia upresňuje, že podľa konzultantov boli potenciálne riziká vysoké. V tejto súvislosti uvádza, že na ich odvrátenie sa neurobilo nič, pričom nebola vykonaná ani analýza budúcich príjmov. Podmienky účasti TIB neboli okrem toho porovnateľné s podmienkami schválenými v prospech pána G. R. V tejto súvislosti Komisia uvádza, že na rozdiel od vyhlásení Spolkovej republiky Nemecko pán G. R. neinvestoval do spoločnosti žalobkyne 2,055 milióna DEM, ale len 0,055 milióna DEM. Zostávajúce 2 milióny DEM pochádzali zo štátnych zdrojov vo forme dvoch úverov odsúhlasených v prospech pána G. R., ktoré Komisia považuje za dve opatrenia pomoci v prospech žalobkyne (pozri bod 24 nižšie), z ktorých jedno bolo

zahrnuté v záruke danej štátom banke, ktorá poskytla úver (opatrenie č. 16) a druhé bolo zaručené hypotékou zriadenou na nehnuteľnosti žalobkyne (úver 1,8 milióna DEM, ktorý bol predmetom opatrenia č. 17). Riziko, ktoré prevzala TIB, ktorá dala žalobkyni k dispozícii 1,975 milióna DEM vo forme podielu na základnom imaní, bolo zjavne väčšie než riziko znášané súkromným investorom. Ten mal okrem toho právo vypovedať zmluvu, ak by účasť TIB alebo iné opatrenia neboli efektívne.

- 22 Pokiaľ ide o ostatné opatrenia v prospech žalobkyne, Komisia v odôvodnení č. 100 napadnutého rozhodnutia uvádza, že vzhľadom na osobitnú situáciu podniku a na skutočnosť, že podnik podniká na trhu, pre ktorý sú typické štrukturálne nadkapacity, by investor v trhovom hospodárstve odsúhlasil finančnú podporu iba tak, že by ju podriadil podmienkam, ktoré by tieto okolnosti zohľadnili.
- 23 Teda, pokiaľ ide konkrétne o úver zo strany spoločníka TIB (opatrenie č. 12), Komisia v odôvodnení č. 102 napadnutého rozhodnutia uvádza, že úroková sadzba bola stanovená na 12 %, ale bola odsúhlasená bez toho, aby bolo vyžadované hoci len najmenšie zabezpečenie a s výhradou úrokovej sadzby 0 % prinajmenšom počas prvých dvoch rokov a suma úrokov bola ohraničená zhora na 50 % zisku z predmetnej činnosti. Okrem toho s úverom neboli spojené žiadne dodatočné hlasovacie práva a nebola stanovená žiadna riziková prémie na kompenzáciu rizík uvádzaných konzultantmi.
- 24 Pokiaľ ide o rôzne úvery poskytnuté verejnými bankami (kam patria dva úvery poskytnuté pánovi G. R. a opatrenie č. 21), Komisia v odôvodnení č. 102 napadnutého rozhodnutia uvádza, že boli všetky odsúhlasené s úrokovou sadzbou nižšou, ako boli referenčné sadzby, a že ak bolo zriadené zabezpečenie, tak zo strany verejných orgánov, alebo išlo o tie isté aktíva, ktoré boli viackrát použité na zabezpečenie rôznych úverov. Pokiaľ ide konkrétnejšie o úver EKH (opatrenie č. 16), Komisia v odôvodnení č. 103 napadnutého rozhodnutia uvádza, že záruku naň poskytol štát, a nebola zriadená

osobná záruka a že aj keby osobná záruka zriadená bola, mala by nižšie poradie ako všetky ostatné záruky a pokrývala by len veľmi malú časť rizika potenciálneho úpadku, ktoré bolo veľké. V odôvodnení č. 130 napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza, že hoci tento úver bol poskytnutý priamo pánovi G. R., jeho cieľom bola podpora podniku, a preto musí byť považovaný za pomoc v prospech žalobkyne.

- 25 V druhom rade Komisia skúmala ťažkosti žalobkyne.
- 26 V prvom rade Komisia v odôvodneniach č. 106 a 107 napadnutého rozhodnutia uvádza, že žalobkyňa je „riešením pokračovania“ [*neoficiálny preklad*], teda novozaloženým podnikom vo východnej časti Nemecka, ktorý prebral aktíva spoločnosti v likvidácii. Podľa Komisie „riešenia pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] nie sú porovnateľné s inými podnikmi, ktoré boli novozaložené, pretože tieto spoločnosti, ktoré prebrali aktíva spoločnosti v likvidácii a pokračujú v jej činnosti, v zásade bez toho, aby vykonali najprv akúkoľvek prijateľnú reštrukturalizáciu, zdedili sériu štrukturálnych chýb a v ich prípade sú potrebné podstatné zmeny na účely toho, aby sa mohli prispôsobiť na trhové hospodárstvo. Komisia vysvetľuje, že vzhľadom na osobitnú situáciu nových spolkových krajín si osvojila flexibilný a liberálny koncept, ktorý umožňuje, aby sa v prípade „riešenia pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] bolo možné uchádzať o pomoc na reštrukturalizáciu, a poznamenáva, že tento postup bol kodifikovaný v poznámke č. 10 oznámenia Komisie 1999/K 288/02 o usmerneniach spoločenstva o štátnej pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu firiem v ťažkostiach (Ú. v. ES C 288, s. 2; Mim. vyd. 08/001, s. 322, ďalej len „usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1999“).
- 27 Komisia ďalej v odôvodneniach č. 108 až 118 napadnutého rozhodnutia uvádza, že žalobkyňa bola v ťažkostiach od roku 1994 až do konca roku 1996, kým nemala po prvýkrát trochu pozitívny výsledok a kým sa podiel vlastného kapitálu nezačal zvyšovať, za čo však možno veľmi pravdepodobne vďačiť poskytnutej pomoci.

- 28 Komisia v odôvodneniach č. 108 a 109 napadnutého rozhodnutia uvádza, že všeobecná podmienka stanovená v bode 2.1 oznámenia Komisie 94/K 368/05 o usmerneniach Spoločenstva pre štátnu pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu podnikov v ťažkostiach (Ú. v. ES C 368, s. 12, ďalej len „usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994“) bola splnená, a pripomína, že podnik v ťažkostiach je definovaný ako podnik neschopný zabezpečiť svoju nápravu prostredníctvom svojich vlastných zdrojov alebo prostriedkov získaných od svojich spoločníkov alebo úverom. Podľa Komisie takáto situácia na jednej strane bola konštatovaná v čase založenia žalobkyne a v okamihu poskytnutia pomoci v správach vypracovaných RBSH&P a AA, ktoré považovali žalobkyňu za podnik v ťažkostiach a navrhovali jej reštrukturalizáciu, a na druhej strane bola potvrdená tým, že podnik nikdy nezískal finančnú pomoc od súkromných bánk bez štátnej pomoci.
- 29 Komisia po tom, ako v odôvodnení č. 110 napadnutého rozhodnutia pripomenula, že niektoré indikátory usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994 nie sú uplatniteľné na novozaložené podniky, v odôvodneniach č. 111 až 113 uviedla, že malá hodnota čistých aktív, nadmerný počet zamestnancov, hrubá miera samofinancovania a vysoké zadlženie podniku potvrdzujú, že žalobkyňa bola v ťažkostiach v okamihu poskytnutia pomoci. Okrem toho Komisia v odôvodnení č. 114 napadnutého rozhodnutia vysvetlila, že hoci uplatňovanie osobitnej schémy amortizácie (opatrenie č. 33) možno spôsobilo vyššiu stratu, bez podpory štátu by žalobkyňa utrpela zjavne väčšiu stratu a pravdepodobne by zmizla z trhu.
- 30 Komisia v odôvodneniach č. 115 a 116 napadnutého rozhodnutia poznamenáva, že jej záver nemožno meniť *ex post* na základe skutočnosti, že ťažkosti žalobkyne boli prekonané vďaka poskytnutiu podstatnej pomoci v krátkom období. Namieta teda proti významu správy z 21. januára 2002, ktorú predložila Spolková republika Nemecko, a pripomína, že zo správ, ktoré boli k dispozícii v roku 1994, vyplývalo, že podpora štátu bola absolútne rozhodujúca na ozdravenie podniku.

- 31 V treťom rade Komisia skúmala, či pomoc poskytnutá žalobkyni je v súlade so schválenými schémami pomoci, na ktoré sa odvoláva Spolková republika Nemecko.
- 32 V rámci tohto skúmania Komisia v odôvodnení č. 148 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že viaceré opatrenia odsúhlasené žalobkyni, kam patrí aj opatrenie č. 17 (pozri bod 21 vyššie), predstavujú existujúcu pomoc, ktorú nemusí znova preskúmať.
- 33 Na druhej strane Komisia v odôvodneniach č. 128 a 129 napadnutého rozhodnutia uvádza, že investičná subvencia spolkovej krajiny Durínsko (opatrenie č. 15) nie je v súlade so schémou, na základe ktorej bola údajne schválená, keďže v čase poskytnutia subvencie bola žalobkyňa podnikom v ťažkostiach. Uvádza, že pri predĺžení konania vo veci formálneho zisťovania omylom uviedla, že schválená schéma sa vzťahuje len na malé a stredné podniky (MSP), ale že Spolková republika Nemecko veľmi správne uviedla, že veľké podniky mohli tiež za určitých podmienok čerpať pomoc v rámci tejto schémy. Komisia tvrdí, že schéma na druhej strane zo svojej pôsobnosti výslovne vylučovala podniky v ťažkostiach a pripomína, že prijala záporné rozhodnutie, pokiaľ ide o túto schému, z dôvodu jej zneužívania, pretože bola uplatňovaná najmä na podniky v ťažkostiach, v rozpore s osobitnými ustanoveniami schválenými Komisiou [rozhodnutie Komisie 2003/225/ES z 19. júna 2002 o programe spolkovej krajiny Durínsko v prospech investícií MSP a o prípadoch jeho uplatňovania [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 91, 2003, s. 1)].
- 34 Pokiaľ ide o úver EKH (opatrenie č. 16), Komisia v odôvodnení č. 130 napadnutého rozhodnutia uvádza, že nie je v súlade s programom pomoci na tvorbu základného imania, v rámci ktorého bol údajne schválený, pretože žalobkyňa nebola MSP.

35 Pokiaľ ide o subvencie na podporu zamestnania spojené s investíciami na ochranu životného prostredia (opatrenie č. 26), Komisia v odôvodneniach č. 134 až 139 napadnutého rozhodnutia uvádza, že nepatria pod § 249h Arbeitsförderungsgesetz (zákon o podpore zamestnania, ďalej len „AFG“), čo je schéma, ktorú schválila a nepovažovala ju za schému pomoci. Komisia uvádza, že ako Spolková republika Nemecko vysvetlila v liste z 29. júla 1994, na jednej strane opatrenia uvedené v § 249h AFG v oblasti rehabilitácie a zlepšenia životného prostredia boli adresované právnickým osobám spravujúcim sa verejným právom a hlavne územným jednotkám (mestám, kantónom, obciam, atď.), ako aj podnikom spravovaným THA a na druhej strane na opatrenia, ktoré sú v záujme súkromného podniku, nebolo možné poskytnúť pomoc. V okamihu poskytnutia subvencií však žalobkyňa bola súkromným podnikom. Okrem toho Komisia uvádza, že časť subvencií bola schválená spolkovou krajinou Durínsko, ale oprávnené poskytnúť ju bolo iba Bundesanstalt für Arbeit (spolkové riaditeľstvo zamestnania). Okrem toho subvencie zvýhodnili žalobkyňu, keďže boli poskytnuté na likvidáciu starých zariadení. Navyše podľa Komisie nemecký zákon zjavne ukrýva selektívny prvok, kvôli ktorému nie je možné považovať predmetné opatrenie za všeobecné opatrenie.

36 V štvrtom rade Komisia skúmala opatrenia patriace údajne pod pravidlo nazývané „de minimis“. Pokiaľ ide najmä o obdobie od roku 1997 do roku 1999 (odôvodnenia č. 152 až 154 napadnutého rozhodnutia), Komisia namieta proti tomu, že by opatrenie č. 30 a časť opatrenia č. 32 patrili pod pravidlo nazývané „de minimis“. V dôsledku toho predstavujú pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

37 V piatom rade, pokiaľ ide o zlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom, Komisia v odôvodneniach č. 157 až 174 napadnutého rozhodnutia pripomína, v súvislosti s pomocou poskytnutou až do konca roku 1996, že žalobkyňa bola podnikom v ťažkostiach až do roku 1996. Domnieva sa, že táto pomoc nie je v dôsledku toho regionálnou pomocou zlučiteľnou so spoločným trhom. Komisia sa ďalej domnieva, že podmienky stanovené v usmerneniach pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994, na ktoré sa odvoláva Spolková republika Nemecko, ako vyplýva aj z odôvodnenia č. 80 napadnutého rozhodnutia, nie sú v predmetnom prípade splnené. Komisia na jednej strane uvádza, že napriek opakovaným výzvam Spolková republika

Nemecko nikdy neposkytla konečné znenie akéhokoľvek plánu reštrukturalizácie, ani neoznámila opatrenia reštrukturalizácie, ktoré boli naozaj vykonané, a na druhej strane, že súkromný príspevok na celkové náklady reštrukturalizácie nemožno považovať za podstatný, keďže len príspevok pána G. R. vo výške 0,055 milióna DEM má čisto súkromný charakter. Pokiaľ ide o pomoc *ad hoc* poskytnutú po roku 1997, Komisia uvádza v odôvodneniach č. 175 až 184 napadnutého rozhodnutia, že ju nemožno považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom v zmysle usmernení o národnej regionálnej pomoci (Ú. v. ES C 74, 1998, s. 9; Mim. vyd. 08/001, s. 226).

- 38 Vzhľadom na všetky úvahy uvedené v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia Komisia za nezlučiteľné so spoločným trhom vyhlásila prevzatie obchodného podielu a úver zo strany spoločníka TIB (opatrenia č. 11 a 12), záruky spolkovej krajiny Durínsko vo výške 90 % (opatrenia č. 13, 14, 23 a 30), subvenciu spolkovej krajiny Durínsko (opatrenie č. 15), úver verejnej banky na tvorbu základného imania (opatrenie č. 16), úver verejnej banky (opatrenie č. 21), subvencie na podporu zamestnania (opatrenie č. 26), opatrenia určené na začlenenie pracovníkov, účasť na veľtrhoch a výstavách a reklamu (opatrenie č. 27) a opatrenia na výskum a rozvoj, začlenenie pracovníkov, účasť na veľtrhoch a výstavách a znižovanie nákladov (opatrenie č. 32). V článku 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia Komisia vyzvala Spolkovú republiku Nemecko, aby prijala všetky potrebné opatrenia na to, aby žalobkyňa vrátila pomoc uvedenú v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 39 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. januára 2003 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 40 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 30. apríla 2003 Spolková republika Nemecko podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobkyne.
- 41 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. mája 2003 spolková krajina Durínsko (Freistaat Thüringen) podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobkyne.
- 42 Predseda piatej rozšírenej komory týmto návrhom vyhovel uznesením z 9. júla 2003.
- 43 V nadväznosti na zmenu rozhodnutia Komisie z 30. októbra 2002 predložila žalobkyňa podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 16. júla 2003 repliku zohľadňujúcu túto zmenu.
- 44 Spolková republika Nemecko predložila svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania 25. augusta 2003.
- 45 Spolková krajina Durínsko predložila svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania 10. septembra 2003.
- 46 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (piata rozšírená komora) rozhodol jednak o prijatí opatrení na zabezpečenie priebehu konania, pričom vyzval účastníkov konania, aby písomne odpovedali na otázky a predložili dokumenty, a jednak o otvorení ústnej časti konania. Účastníci konania vyhovel návrhu Súdu prvého stupňa v stanovených lehotách.

47 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 19. októbra 2006.

48 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil článok 2 ods. 2 napadnutého rozhodnutia,
- zrušil článok 2 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka opatrení uvedených v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania,
- zaviazal Komisiu, aby znášala náklady vyplývajúce zo zmeny rozhodnutia z 30. októbra 2002, a to bez ohľadu na výsledok sporu.

49 Spolková republika Nemecko, vedľajší účastník konania, navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil článok 1 ods. 2 a článok 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia, prinajmenšom pokiaľ ide o subvenciu spolkovej krajiny Durínsko,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

50 Spolková krajina Durínsko, vedľajší účastník konania, navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil článok 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia,
- zrušil článok 2 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka opatrení uvedených v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania vyplývajúceho zo zmeny rozhodnutia z 30. októbra 2002, a to bez ohľadu na výsledok sporu,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka konania.

51 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu ako nedôvodnú,
- zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

- 52 Na podporu svojej žaloby uvádza žalobkyňa štyri žalobné dôvody týkajúce sa neplatnosti.
- 53 Prvé tri žalobné dôvody sa týkajú porušenia článkov 87 ES a 88 ES, zásady právnej istoty a zásady ochrana legitímnej dôvery, pokiaľ ide o investičnú subvenciu spolkovkej krajiny Durínsko (opatrenie č. 15) a o subvencie na podporu spojené s investíciami na ochranu životného prostredia (opatrenie č. 26).
- 54 Štvrtý žalobný dôvod sa v podstate zakladá na skutkových omyloch a zjavne nesprávnom posúdení. Žalobkyňa štvrtý žalobný dôvod rozdeľuje na šesť častí, ktoré sa týkajú po prvé hmotnoprávnej nepresnosti skutkových okolností, po druhé kvalifikácie podniku v ťažkostiach, po tretie posúdenia správania sa TIB vo vzťahu ku kritériu súkromného investora, po štvrté usmernení pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu, po piate vymáhanie úveru, ktorý je predmetom opatrenia č. 22 a po šieste pomoci nazývanej „de minimis“ za obdobie od roku 1997 do roku 1999 (opatrenie č. 32). Komisia v každom prípade tým, že prijala napadnuté rozhodnutie, zrušila najmä príkaz na vymáhanie úveru, ktorý je predmetom opatrenia č. 22 (pozri bod 15 vyššie). Okrem toho sa účastníci konania po prijatí napadnutého rozhodnutia dohodli na výpočte subvencií, ktoré sú predmetom opatrenia č. 32. V odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa potvrdili, že body týkajúce sa opatrenia č. 32 (pomoc nazývaná „de minimis“ v rokoch 1997 až 1999) už nie sú sporné, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania. Rovnako už nie je potrebné preskúmať dve posledné časti štvrtého žalobného dôvodu.
- 55 Súd prvého stupňa preskúma spoločne prvé tri žalobné dôvody, ktoré sa týkajú iba samotných opatrení č. 15 a 26, potom samostatne štvrtý žalobný dôvod, ktorý má vplyv na ostatné opatrenia uvedené v napadnutom rozhodnutí.

A — O prvom, druhom a treťom žalobnom dôvode založených na porušení článkov 87 ES a 88 ES, zásady právnej istoty a zásady ochrany legitímnej dôvery

1. *Pokiaľ ide o investičnú subvenciu spolkovej krajiny Durínsko (opatrenie č. 15)*

a) Tvrdenia účastníkov konania

O porušení článkov 87 ES a 88 ES

⁵⁶ Žalobkyňa tvrdí, že investičná subvencia spolkovej krajiny Durínsko bola poskytnutá v súlade so schválenou všeobecnou schémou pomoci, a teda predstavuje existujúcu pomoc. Žalobkyňa v prvom rade uvádza, že Komisia do schválenej schémy retroaktívne zaviedla dodatočné podmienky a subsidiárne tvrdí, že ju nie je možné považovať za podnik v ťažkostiach.

— O podmienkach uplatňovania schémy

⁵⁷ Žalobkyňa tvrdí, že program spolkovej krajiny Durínsko v prospech investícií MSP bol uplatniteľný na všetky podniky bez výhrad, a preto aj na podniky v ťažkostiach a na „riešenia pokračovania“ [*neoficiálny preklad*]. Takéto výhrady nevyplývali ani zo

schvaľovacieho listu Komisie z 26. novembra 1993, ani z oznámenia uverejneného v skrátenej forme v úradnom vestníku. Z tohto dokumentu naopak vyplývalo, že program bol určený práve pre novozaložené podniky, akým je žalobkyňa, a že jedným z cieľov bolo poskytnutie pomoci na začatie podnikateľskej činnosti.

58 Žalobkyňa sa domnieva, že upresnenia, ktoré predložila Spolková republika Nemecko v oznámení z 26. augusta 1993, boli určené výlučne na vysvetlenie oznámenej schémy a nemohli zmeniť jasný obsah programu. Ak sa Komisia domnievala, že oznámený text sa vzťahoval na niektoré situácie, ktoré nechcela schváliť, mala začať konanie vo veci formálneho zisťovania a v tomto kontexte požadovať zmenu schémy, resp. stanoviť povinnosť individuálneho oznámenia. Oznámenie z 26. augusta 1993 v každom prípade nevylučuje uplatnenie programu na také prípady, akým je prípad žalobkyne, ktorá získala aktíva podniku a zmodernizovala ich.

59 Podľa žalobkyne obmedzenie programu nie je možné vyvodíť ani z jeho schválenia ako schémy regionálnej pomoci. Podniky v ťažkostiach naopak mohli v súlade s rozhodovacou praxou Komisie získať regionálnu pomoc [rozhodnutie Komisie 1999/157/ES z 22. apríla 1998 o štátnej pomoci v prospech Triptis Porzellan GmbH i. GV., Durínsko [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 52, 1999, s. 48) a rozhodnutie Komisie 2003/383/ES z 2. októbra 2002 o štátnej pomoci C-44/01 (ex NN 147/98) schválenej Nemeckom v prospech Technische Glaswerke Ilmenau GmbH [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 30)], pričom uvedené zjavne vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia. Rovnako „riešenie pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] uvedené v poznámke č. 10 usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1999 si mohlo nárokovať subvenciu spolkovej krajiny Durínsko, keďže uvedené ustanovenie nevylučuje podporu novozaložených podnikov v rámci regionálnej pomoci. Žalobkyňa v tomto kontexte pripomína, že nezískala investičnú subvenciu na účely reštrukturalizácie, ale na oprávnené investície v súlade so schváleným programom.

- 60 Žalobkyňa takisto pripomína, že ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, program sa napriek svojmu názvu ani nevzťahoval na MSP, keďže Komisia ho schválila pre väčšie podniky.
- 61 Pokiaľ ide o rozhodnutie 2003/225 týkajúce sa zneužitia programu, žalobkyňa tvrdí, že Komisia výslovne vyhradila preskúmanie uplatňovania schémy na žalobkyňu na napadnuté rozhodnutie, a že teda voči nej nie je možné toto rozhodnutie namietať.
- 62 Žalobkyňa napokon tvrdí, že preskúmanie Komisie sa musí obmedzovať na overenie toho, či posúdenie vykonané vnútroštátnymi orgánmi, týkajúce sa súladu pomoci so schémou, v rámci ktorej bola táto pomoc poskytnutá, bolo zjavne nesprávne.
- 63 Spolková republika Nemecko tvrdí, že hoci oznámenie nemeckej vlády z 26. augusta 1993 vylúčilo pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu, Komisia v každom prípade nepreukázala, že sporná subvencia bola v rozpore s podmienkami programu schválenej pomoci. Podľa Spolkovej republiky Nemecko je potrebné preskúmať, a to z pohľadu *ex ante* z mája 1994, či sa sporná investičná subvencia môže kvalifikovať ako pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu, ktorá je vylúčená z uplatňovania programu. Spolková republika Nemecko sa v tejto súvislosti domnieva, že ak ide o novozaložený podnik, ktorý vzhľadom na to, že nie je podnikom v ťažkostiach, nemôže byť príjemcom pomoci na reštrukturalizáciu, potom je poskytnutie investičnej subvencie v súlade s podmienkami programu, keďže nejde o pomoc na reštrukturalizáciu.

- 64 Spolková krajina Durínsko v plnom rozsahu podporuje stanovisko žalobkyne a konkrétne kritizuje skutočnosť, že Komisia stanovila umelú rozdeľujúcu čiaru medzi regionálnou pomocou a pomocou na reštrukturalizáciu.
- 65 Komisia tvrdí, že Spolková republika Nemecko v oznámení z 26. augusta 1993 výslovne upresnila, že podniky v ťažkostiach boli vylúčené z pôsobnosti schémy a že zo schémy, ktorá jej bola oznámená, ako aj z odkazu, ktorý bol uverejnený v úradnom vestníku, jasne vyplýva, že pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu nebola zahrnutá.

— O kvalifikácii žalobkyne ako podniku v ťažkostiach

- 66 Žalobkyňa tvrdí, že je novozaloženým podnikom, ktorý nikdy nebol, ani podľa svojho podnikového plánu, ani v priebehu svojej skutočnej prevádzky, podnikom v ťažkostiach.
- 67 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že podľa zásady, ktorú Komisia vytrvale zastáva, nemožno novozaložený podnik považovať za podnik v ťažkostiach, aj keď prebral aktíva spoločnosti v platobnej neschopnosti. Okrem toho, kvalifikácia všetkých „riešení pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] ako podniku v ťažkostiach nemôže vyplývať z poznámky č. 10 usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1999. Podľa žalobkyne by bolo zjavne nepresné tvrdiť, že všetky „riešenia pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] východného Nemecka, ktoré nadobudli aktíva pri súdnej likvidácii, sú podnikmi v ťažkostiach, pretože by to spôsobilo diskrimináciu medzi novozaloženými podnikmi vo východnom Nemecku a podnikmi vo zvyšnej časti Európskej únie.

68 Žalobkyňa v druhom rade tvrdí, že bola založená nezávislým investorom, uznávaným expertom v danej oblasti, ktorý nemal nič spoločné s problémami spoločnosti Kahla I. Komisia nepredložila nijaký dôkaz na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého žalobkyňa naozaj „zdedila“ ťažkosti spoločnosti v platobnej neschopnosti Kahla I. Podľa žalobkyne neexistujú vecné indície, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že bola súčasťou toho istého „hmotného subjektu“ ako Kahla I. Navyše v súlade s judikatúrou nemožno rovnako považovať dva podniky za jeden a ten istý „právny subjekt“. Žalobkyňa tvrdí, že nepokračovala v činnosti podniku v platobnej neschopnosti, ale iba získala za trhovú cenu jednotlivé zložky aktív v rámci reštrukturalizačného konania pod dohľadom súdu a použila ich v rámci projektu podniku, ktorý bol koherentný a primeraný, týkal sa úplne iného trhu, v jeho prípade sa použila iná štruktúra a úplne iná marketingová stratégia a bol určený pre podstatne odlišnú klientelu. Ďalej ani skutočnosť, že žalobkyňa pokračovala v investovaní do zakúpených už používaných strojov, nepreukazuje to, že žalobkyňa „zdedila“ ťažkosti spoločnosti Kahla I.

69 Žalobkyňa v treťom rade uvádza, že v správe, ktorú vypracovala RBSH&P, ako aj v správe kancelárie AA sa opisuje založenie nového podniku. Tieto správy nepredstavujú plány reštrukturalizácie, a teda nemôžu potvrdiť teóriu, podľa ktorej bola žalobkyňa založená v prvom rade ako podnik v ťažkostiach. Podnikové plány podľa žalobkyne preukazujú, že sa nepredpokladalo, že nový podnik by mal mať ťažkosti. Práve naopak, konzultanti *ex ante* konštatovali, že podnikový plán bol z ekonomického hľadiska realistický. Tieto hodnotenia boli presné, resp. veľmi skromné, keďže vývoj podniku bol korunovaný úspechom, ktorý značne presiahol pôvodné očakávania, čo potvrdil posudok audítorov Saale/Revision. Žalobkyňa vo svojej replike navrhuje, aby bol v tejto veci vypočutý expert poverený Súdom prvého stupňa.

70 Žalobkyňa v štvrtom rade uvádza, že zo skúmaní kritérií stanovených v bode 2.1 usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994, resp. v bode 4 a nasl. usmernení z roku 1999 vyplýva, že nebola podnikom v ťažkostiach.

- 71 Keďže Komisia každé z týchto kritérií nepreskúmala podrobne, nekonala v súlade so svojou stálou rozhodovacou praxou. Podľa žalobkyne Komisia v skutočnosti uznala, že väčšina kritérií usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu, akými sú zníženie rentability, stúpajúca úroveň strát, zníženie hrubej miery samofinancovania, zvyšovanie finančných výdavkov, nebola v predmetnom prípade splnená, resp. potvrdila, že tieto kritériá neboli rozhodujúce, pokiaľ ide o posúdenie nového podniku.
- 72 Žalobkyňa sa domnieva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, údaje z podnikového plánu nezodpovedajú niektorým z kritérií usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu. Naopak, účtovná čistá hodnota, hrubá miera samofinancovania a finančné výdavky sa vyvinuli, ako preukazuje posudok kancelárie Saale/Revision, podľa predpokladov v podnikovom pláne.
- 73 Pokiaľ ide o čistú účtovnú hodnotu, Komisia neposkytla dôkazy o tom, že táto hodnota bola na účely zdravého podniku nezvyčajne nízka. Žalobkyňa však už preukázala, že z čistej účtovnej hodnoty nevyplynula žiadna finančná alebo ekonomická ťažkosť. Žalobkyňa tvrdí, že preukázala, že nadobudnuté zložky aktív umožnili vytvoriť rentabilný podnik, a to tak na základe svojich plánov (*ex ante*), ako aj na základe ešte sľubnejších údajov o jej skutočných výsledkoch (*ex post*). Podľa žalobkyne spôsob financovania jednotlivých zložiek aktív neposkytuje žiadnu odpoveď na otázku, či sa čistá účtovná hodnota vyvinula negatívne alebo či bola príliš nízka na podnik prosperujúci od začiatku. Navyše Komisia konštatovala, že zložky aktív boli získané za trhovú cenu a nevysvetlila, ako mohla byť táto čistá účtovná hodnota príliš nízka, keď zodpovedala trhovej hodnote.
- 74 Okrem toho hrubá miera samofinancovania a finančné výdavky uvedené v podnikovom pláne by mali byť považované za normálne. Podnikový plán iste nestanovoval, že hrubá miera samofinancovania sa zhorší alebo že by sa finančné výdavky stali príliš ťažkými.

75 V súvislosti s hrubou mierou samofinancovania žalobkyňa uvádza, že v štádiu „start up“ je vždy nízka, ba priam negatívna. Navyše žalobkyňa uvádza, že neexistuje žiadny dôkaz o tom, že „cash-flow“ by bol príliš nízky, pokiaľ ide o prevádzkové činnosti žalobkyne. Ťažkosti likvidity neboli predpokladané a ani sa v skutočnosti pri realizácii plánu neobjavili. Ďalej na rozdiel od názoru Komisie „cash-flow“ spoločnosti pochádzal z jej prevádzkových činností, a nie z pomoci, a v každom prípade zdroj „cash-flow“ nemôže preukázať jeho príliš nízku úroveň, keďže aj po odpočítaní celej pomoci by mal podnik kladný „cash-flow“.

76 Pokiaľ ide o finančné výdavky, žalobkyňa uvádza, že nevyplývali z dlhov vzniknutých ekonomickými ťažkosťami v minulosti, čo je tvrdenie, na ktorom sa zakladajú kritériá usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu. Tieto výdavky naopak vyplývali len z investícií do hmotného majetku na účely krátkodobu rentabilnej výroby, v rámci uspokojivého podnikového plánu, ako to potvrdzuje skutočný vývoj jej činnosti. Komisia sa pokúsila obísť túto skutočnosť tým, že sa odvolávala na údajnú potrebu posúdenia *ex ante*.

77 Žalobkyňa namieta aj proti tvrdeniu Komisie, podľa ktorého bol počet zamestnancov príliš vysoký. Pripomína, že spoločnosť pri prevzatí činnosti zamestnala iba 380 zo 696 zamestnancov spoločnosti Kahla I z roku 1993. Pokiaľ ide o malé zníženie počtu zamestnancov len na 322 zamestnancov na začiatku roku 1996, nemožno to vysvetľovať ekonomickými ťažkosťami, ale zavedením efektívnejšej organizácie po skončení prvej fázy činnosti a po uskutočnení prvých investícií.

78 Pokiaľ ide o stratu uvádzanú konzultantmi za roky 1994 až 1996, žalobkyňa Komisii vytýka, že nepreskúmala, či išlo o straty spojené so štruktúrou podniku, a tvrdí, že išlo o straty spojené so začatím činnosti. Podľa žalobkyne realizáciu podnikového plánu nesprevádzala žiadna prevádzková strata; išlo len o účtovné straty vyplývajúce z použitia

výnimočných daňových odpisov v súlade so schválenou schémou pomoci. Keby žalobkyňa použila odpisovanie v súlade so všeobecnými pravidlami uplatniteľnými v tejto oblasti, dosiahla by od prvého roku zisk. To podľa žalobkyne vyplýva z vysvetlení, ktoré poskytla v priebehu konania vo veci formálneho zisťovania a zo správy účtovného experta, ktorú vypracovala.

- 79 Žalobkyňa v piatom rade uvádza, že podnik nie je v ťažkostiach len z dôvodu, že dostáva verejné prostriedky. Tento začarovaný kruh by viedol k tomu, že podnikom v ťažkostiach by bol každý podnik, ktorý čerpá investičnú pomoc na nadobudnutie už používaného majetku. Ak sa však pozrieme na plán zahŕňajúci program financovania, ktorý obsahuje dostatočné ustanovenia proti predpokladateľným rizikám, aby podnik mohol existovať bez pomoci po fáze svojho založenia, potom takto vytvorený podnik nemôže byť považovaný za podnik v ťažkostiach.
- 80 Navyše TIB a pán G. R. dali podniku k dispozícii vlastné prostriedky v podstatnej sume, ktoré nemožno považovať za pomoc. Pokiaľ ide o prostriedky vložené pánom G. R., žalobkyňa uvádza, že na zodpovedanie otázky, či podnik je podnikom v ťažkostiach, nemôže byť určujúcou otázkou spôsobu financovania investora, ktorý stojí za podnikom. Pokiaľ ide o prostriedky vložené TIB, žalobkyňa sa domnieva, že ich nemožno považovať za pomoc a uvádza, že kvalifikácia týchto prostriedkov ako štátnej pomoci nemá v každom prípade žiadny vplyv na zákonnosť iných subvencií alebo na zlučiteľnosť investičnej subvencie so schémou, na základe ktorej bola poskytnutá.
- 81 Spolková krajina Durínsko najmä uvádza, že fáza, počas ktorej sa žalobkyňa údajne nachádzala v ťažkostiach, bola veľmi krátka a okrem toho vysvetľuje, že zaradenie žalobkyne na zoznam podnikov v ťažkostiach v rámci iného konania vzniklo nedopatrením, pričom Spolková republika Nemecko to následne opravila.

82 Komisia uvádza, že argumentácia predložená žalobkyňou a spolkovou krajinou Durínsko musí byť v plnom rozsahu zamietnutá ako nedôvodná.

O porušení zásady právnej istoty

83 Žalobkyňa uvádza, že Komisia zaviedla a *posteriori* v schválenej schéme nové podmienky, ktoré pre ňu boli nevýhodné, a že tým retroaktívne zmenila právne postavenie žalobkyne v jej neprospech, pričom porušila zásadu právnej istoty. Keďže pomoc schválená v rámci schválených programov nevyžaduje schválenie, prípadné obmedzenia sa mali objaviť buď v samotnej schéme, alebo v rozhodnutí o schválení.

84 Spolková republika Nemecko sa domnieva, že by bolo proti právnej istote, keby Komisia neschválila *ex post* výklad príslušného vnútroštátneho orgánu, vychádzajúci z relevantnej perspektívy *ex ante*, ktorá sa zakladala na právnej úprave štátnej pomoci účinnej v čase poskytnutia pomoci. V tejto súvislosti Spolková republika Nemecko uvádza, že z perspektívy *ex ante* z mája 1994 bolo dôvodné považovať žalobkyňu za novozaložený podnik, na ktorý sa nevzťahovali usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994, a ktorý preto nedostal pomoc na reštrukturalizáciu vo forme investičnej subvencie. Okrem toho v súlade s bodom 18 písm. i) prílohy k oznámeniu Komisie z roku 1979, nazvanej „Podmienky uplatňovania zásad koordinácie schém regionálnej pomoci“ (Ú. v. ES C 31) „investíciu do kapitálového majetku vykonanú vo forme prevzatia zariadenia, ktoré bolo zatvorené alebo by bolo zatvorené bez tohto prevzatia, je možné takisto považovať za počiatočnú investíciu“. Napokon keďže žalobkyňa získala aktíva za trhovú cenu, usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994 nevyklúčujú, aby sa sporná investičná subvencia schválená na nadobudnutie týchto aktív považovala za regionálnu pomoc.

- 85 Špolková krajina Durínsko sa pripája k argumentácii žalobkyne a dodáva, že Komisia sa musí v súlade so zásadou právnej istoty obmedziť na konštatovanie, či v predmetnom prípade vnútroštátny orgán uplatnil schválený program zneužívajúcim spôsobom.
- 86 Komisia odpovedala, že napadnuté rozhodnutie retroaktívne nezmenilo právne postavenie žalobkyne, keďže pôsobnosť opatrenia bola obmedzená od začiatku.

O porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

- 87 Žalobkyňa sa odvoláva na porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, keďže Komisia nezohľadnila to, že schválenie programu, ako bolo uverejnené, neumožňovalo odhaliť prísne obmedzenia, ktoré uplatnila v rámci napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa sa domnieva, že podnikateľ vykonávajúci svoju činnosť ako dobrý otec rodiny môže predpokladať, že pomoc existuje, keď boli splnené všetky podmienky schváleného programu.
- 88 Keďže v znení programu ani v schválení nebola uvedená žiadna výhrada, žalobkyňa ich nemohla odhaliť, aj keby preukázala všetku potrebnú pozornosť. Uverejnenie v úradnom vestníku, ktoré bolo k dispozícii, neposkytovalo žiadnu indíciu vedúcu žalobkyňu k pochybnostiam o obsahu schváleného programu. Nemala teda dôvod ani právnu povinnosť informovať sa pri Komisii, či podmienky programu boli naozaj splnené.

89 Navyše sa žalobkyňa domnieva, že pozorný hospodársky subjekt nemohol predpokladať, že Komisia ako výnimku zo svojej ustálenej praxe a v rozpore so samotným znením ňou uverejnených usmernení bude považovať novozaložený podnik za podnik v ťažkostiach.

90 Komisia popiera všetky tvrdenia predložené žalobkyňou.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

O porušení článkov 87 ES a 88 ES

91 Žalobkyňa v podstate namieta proti posúdeniu Komisie, podľa ktorého investičná subvencia, ktorá bola predmetom opatrenia č. 15, nepatrila do programu spolkovéj krajiny Durínsko v prospech investícií MSP.

92 Najprv treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že keď bola všeobecná schéma pomoci schválená, jednotlivé vykonávacie opatrenia jej nemusia byť oznamované, ledaže by v tomto zmysle mala Komisia výhrady v rozhodnutí o schválení. Keďže sú totiž jednotlivé pomoci iba jednotlivými vykonávacími opatreniami všeobecnej schémy pomoci, faktory, ktoré musí Komisia zohľadniť na účely posúdenia opatrení, sú tie isté ako tie, ktoré uplatnila pri preskúmaní všeobecnej schémy. Nie je

preto potrebné predkladať jednotlivé pomoci na preskúmanie Komisii (rozsudok Súdneho dvora z 5. októbra 1994, Taliansko/Komisia, C-47/91, Zb. s. I-4635, bod 21).

- 93 Pomoc, ktorá predstavuje striktné a predvídateľné použitie podmienok upravených v rozhodnutí schvaľujúcom všeobecnú schému pomoci, je tak považovaná za existujúcu pomoc, ktorú nie je potrebné oznamovať Komisii alebo preskúmať v zmysle článku 87 ES (rozsudok Súdneho dvora zo 16. mája 2002, ARAP a i./Komisia, C-321/99 P, Zb. s. I-4287, bod 83, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. novembra 2004, Ferriere Nord/Komisia, T-176/01, Zb. s. II-3931, bod 51).
- 94 Na druhej strane, keď tieto opatrenia nepatria pod uvádzané schválené všeobecné schémy pomoci, predstavujú novú pomoc, ktorej zlučiteľnosť so spoločným trhom musí podliehať preskúmaniu zo strany Komisie.
- 95 Okrem toho je potrebné uviesť, že rozhodnutie Komisie, ktorým sa rozhoduje o súlade pomoci s predmetnou schémou, sa zaraďuje do výkonu jej povinnosti dbať na uplatňovanie článkov 87 ES a 88 ES. Preto preskúmanie súladu pomoci s touto schémou zo strany Komisie nepredstavuje iniciatívu prekračujúcu rámec jej právomocí. Vzhľadom na to na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, posúdenie zo strany Komisie nemôže byť obmedzené posúdením vnútroštátnych orgánov, ktoré poskytli pomoc.
- 96 Súd prvého stupňa sa domnieva, že preskúmanie ostatných tvrdení založených na porušení článkov 87 ES a 88 ES sa musí realizovať v dvoch etapách. Najprv je potrebné preskúmať presný rozsah programu spolkovéj krajiny Durínsko a potom vzhľadom na toto preskúmanie zistiť, či pomoc poskytnutá žalobkyni spĺňala podmienky poskytnutia stanovené v uvedenom programe.

— O rozsahu schválenej schémy

- 97 Je potrebné pripomenúť, že program spolkovkej krajiny Durínsko v prospech investícií MSP Spolková republika Nemecko oznámila 1. júla 1993 ako schému s regionálnym účelom.
- 98 V súlade so znením smernice upravujúcej program spolkovkej krajiny Durínsko a s údajmi uvedenými v oznamovacom formulári tejto pomoci boli na základe schémy oprávnenými príjemcami vo všeobecnosti MSP z výrobnjej oblasti a iné porovnateľné podniky spolkovkej krajiny Durínsko. Väčšie podniky mohli v každom prípade ako výnimka z pravidla uvedeného vyššie čerpať pomoc v rámci programu.
- 99 Podľa vyššie uvedenej smernice sa táto pomoc týka investícií akejkoľvek povahy a účelu s výnimkou pomoci na výskum a rozvoj. Oprávnené náklady v rámci programu, ako sú tie uvedené v bode 11 oznamovacieho formulára, sa vzťahovali tak na výrobné investície (s výnimkou nadobúdania pozemkov), ako aj na investície vykonané v rámci programu reštrukturalizácie.
- 100 Zo znenia smernice a z oznamovacieho formulára takisto vyplýva, že keďže pomoc bola spojená s projektom a mohla byť poskytnutá len pod podmienkou, že existuje „dlhodobý a stály projekt, vzhľadom na subvencie poskytnuté na základe tejto smernice, a že toto potvrdila banka podniku v rámci globálnych opatrení financovania“.

101 Spolková republika Nemecko sa v oznámení programu odvolávala na ustanovenia článku 87 ods. 2 písm. c) ES v spojení s článkom 87 ods. 3 písm. a) ES a zlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom odôvodnila tak, že odkázala na osobitné ťažkosti, ktoré mali MSP vo východnom Nemecku z dôvodu prechodu na trhové hospodárstvo. V tomto kontexte uviedla, že „chatrnosť nehnuteľností a zariadení zdedených z plánovaného hospodárstva z minulosti a všeobecný nedostatok financií spôsobili vznik neproporcionálnych finančných potrieb zo strany [MSP] v Durínsku, a ohrozili teda... ich prístup na trh za spravodlivých podmienok“. Cieľom opatrení bolo v tomto kontexte obnoviť tradičnú štruktúru MSP v spolkovej krajine Durínsko.

102 Keďže sa Komisia domnievala, že sú potrebné ďalšie objasnenia, pokiaľ ide o pojem „program reštrukturalizácie“ uvedený v bode 11 oznamovacieho formulára (pozri bod 99 vyššie), Komisia listom z 3. augusta 1993 požiadala Spolkovú republiku Nemecko o ďalšie informácie.

103 V odpovedi na túto žiadosť Spolková republika Nemecko vo svojom oznámení z 26. augusta 1993 (ďalej len „oznámenie z 26. augusta 1993“), ktoré bolo Komisii doručené 30. augusta 1993, uviedla toto:

„Pokiaľ ide o bod 11 oznámenia (pojem ‚reštrukturalizácia‘), zjavne došlo k nedorozumeniu. [Nemecká] vláda uvádza, že tento program pomoci neumožňuje poskytnúť pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu. Na tieto osobitné ciele spolková krajina Durínsko už oznámila oddelene dve smernice... Podmienky oprávnenosti na pomoc zodpovedali duchu a zneniu nariadení týkajúcich sa štrukturálnych fondov Spoločenstva. ... Ako už bolo uvedené v [oznámení] z 1. júla 1993, cieľom týchto opatrení je podporiť potrebné investície a úsilie adaptácie na náročné požiadavky trhu zo strany privatizovaných [MSP] po roku 1989, ktoré, hoci sú v dobrom stave, sa často

nachádzajú v ťažkej finančnej situácii. ‚Program reštrukturalizácie‘ musí byť v tomto kontexte chápaný ako program pomoci na investície s cieľom vytvoriť nový podnik, zväčšiť a modernizovať ho.“

104 Napokon listom z 26. novembra 1993, Komisia odkazujúc výslovne na oznámenie z 26. augusta 1993, rozhodla tak, že nevzniesla námietky voči vykonaniu oznámeného programu.

105 Z vyššie uvedených okolností vyplýva, že Spolková republika Nemecko poskytla Komisii predtým, ako Komisia schválila schému, údaje týkajúce sa v prvom rade finančnej situácie príjemcov, ktorým bol adresovaný program, pričom upresnila, že išlo o podniky privatizované po roku 1989, ktoré „hoci sú v dobrom stave, sa často nachádzajú v ťažkej finančnej situácii“.

106 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že odkaz na „ťažkú finančnú situáciu“ oprávnených podnikov, vykladaný striktne najmä vzhľadom na jeho znenie, kontext a ciele (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. apríla 2004, Nemecko/Komisia, C-277/00, Zb. s. I-3925, body 20 a 21 a citovanú judikatúru), nemožno považovať za odkazujúci na situáciu podnikov v ťažkostiach. Je totiž potrebné zdôrazniť, že ako vysvetlila Spolková republika Nemecko v oznámení schémy, podniky spolkovej krajiny Durínsko, ako napokon väčšina podnikov v bývalej NDR, mali osobitné ťažkosti z dôvodu prechodu z plánovaného hospodárstva na trhové hospodárstvo. V tomto kontexte je potrebné vnímať odkaz na „ťažkú finančnú situáciu“, v ktorej sa mohli prípadne nachádzať oprávnení príjemcovia v rámci programu. Použitie výrazu „ťažká finančná situácia“ tak odkazovalo na ťažkosti spojené s prechodom z plánovaného hospodárstva na trhové hospodárstvo, a nie na problémy podniku v ťažkostiach. To vyplýva aj z nerozdeliteľného spojenia medzi výrazom „ťažká finančná situácia“ a výrazom „podnik v dobrom stave“, použitého v tej istej vete. Z výrazu „podnik v dobrom stave“ totiž jasne vyplýva, že finančná slabosť oprávnených podnikov nemôže byť taká, aby podnik prestal byť považovaný za podnik v dobrom stave.

- 107 Je takisto potrebné uviesť, že Spolková republika Nemecko v oznámení z 26. augusta 1993 poskytla Komisii údaje týkajúce sa v druhom rade povahy poskytnutej pomoci v rámci schémy, pričom upresnila, že „program... neumožňoval poskytnutie pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu“.
- 108 Toto tvrdenie spojené so skutočnosťou, že spolková krajina Durínsko takisto oznámila program osobitne určený na záchranu a reštrukturalizáciu podnikov v ťažkostiach, musí byť vykladané za predmetných okolností ako údaj potvrdzujúci, že program vylučoval podniky v ťažkostiach. Nebolo by totiž logické domnievať sa, že zámerom Spolkovej republiky Nemecko nebolo vylúčiť z programu podniky v ťažkostiach, keď výslovne vylúčila pomoc, ktorá im bola osobitne určená.
- 109 Nie je teda dôležité určiť, či, ako tvrdí žalobkyňa a Spolková republika Nemecko, pomoc na investície v prospech podnikov v ťažkostiach mohla byť v danom čase schválená na základe schémy s regionálnym účelom, pretože Spolková republika Nemecko tým, že v oznámení z 26. augusta 1993 uviedla, že schéma bola určená podnikom v dobrom stave na jednej strane a že neumožňovala poskytnutie pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu na strane druhej, zo schémy výslovne vylúčila podniky v ťažkostiach.
- 110 Žalobkyňa sa v každom prípade domnieva, že oznámenie z 26. augusta 1993 nemôže meniť to znenie programu, ktoré bolo Komisii oznámené 1. júla 1993. Oznámenie z 26. augusta 1993 bolo súčasťou schváleného programu, keďže dodatočné informácie a upresnenia tohto programu považovala Komisia za relevantné na účely rozhodnutia nevzniesť námietky voči vykonaniu oznámeného projektu. Komisia teda, ako tvrdí žalobkyňa, nebola povinná začať konanie vo veci formálneho zisťovania na účely toho, aby mohla v tomto rámci vyžadovať zmenu programu alebo oznámenie určitých prípadov jeho uplatňovania. Keďže totiž Spolková republika Nemecko poskytla upresnenia umožňujúce Komisii nadobudnúť presvedčenie v rámci prvého skúmania,

že oznámený projekt bol zlučiteľný so Zmluvou, začatie konania vo veci formálneho zisťovania by bolo zbytočné, ba priam bezpredmetné.

- 111 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné dospieť k záveru, že Komisia sa oprávnené domnievala, že podniky v ťažkostiach boli vylúčené z pôsobnosti programu spoljkovej krajiny Durínsko.

— O subvencii poskytnutej žalobkyni

- 112 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia sa domnieva, že subvencia poskytnutá žalobkyni nespĺňala podmienky programu spoljkovej krajiny Durínsko, pretože žalobkyňa bola v ťažkostiach od roku 1994 do konca roku 1996, keď po prvýkrát dosiahla mierne pozitívny výsledok a podiel vlastného kapitálu sa začal zvyšovať (odôvodnenia č. 118 a 129 napadnutého rozhodnutia).
- 113 Komisia v napadnutom rozhodnutí uvádza, že vzhľadom na správy, ktoré boli k dispozícii v relevantnom čase, považovala v zmysle svojej ustálenej praxe žalobkyňu, ktorá bola „riešením pokračovania“ [*neoficiálny preklad*], za podnik v ťažkostiach (odôvodnenie č. 116 napadnutého rozhodnutia).
- 114 Na druhej strane žalobkyňa tvrdí, že dostala subvenciu určenú na zvýhodnenie naštartovania podniku a že bola od začiatku hospodársky životaschopná.

- 115 Najprv je potrebné pripomenúť, že zisťovanie, ktoré musí Komisia vykonať, zahŕňa zohľadnenie a posúdenie komplexných hospodárskych skutočností a okolností. Keďže súd Spoločenstva nemôže nahrádzať posúdenie komplexných hospodárskych skutočností a okolností vykonané Komisiou svojím vlastným posúdením, preskúvanie Súdom prvého stupňa sa musí v dôsledku toho obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, vecnej správnosti skutočností, ako aj neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. mája 2005, Saxonia Edelmetalle/Komisia, T-111/01 a T-133/01, Zb. s. II-1579, bod 91 a citovanú judikatúru).
- 116 V predmetnom prípade bola finančná situácia žalobkyne v čase, keď bola poskytnutá predmetná pomoc, posudzovaná v napadnutom rozhodnutí na základe dvoch správ poradenských firiem, ktoré boli k dispozícii v čase založenia žalobkyne, a to správy firmy RBSH&P z 29. novembra 1993 a správy vypracovanej AA z 11. januára 1994.
- 117 Cieľom správy RBSH&P bola príprava podnikového plánu, aby sa zrealizovalo „riešenie pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] podniku v konkurze, spoločnosti Kahla I, pričom toto „riešenie pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] začalo svoju činnosť 1. januára 1994. Tento plán, ktorý bol vypracovaný spolu s pánom G. R., mal slúžiť ako základ pre rokovanie medzi súdnym likvidátorom, spolkovou krajinou Durínsko, spolkovou vládou, bankami a prípadnými investormi.
- 118 Podnikový plán mal viacero prvkov. Konkrétne bolo stanovené, že „riešenie pokračovania“ [*neoficiálny preklad*] preberie základné obchodné činnosti spoločnosti Kahla I, teda výrobu porcelánu pre domácnosti, ktoré boli vyvíjané v sektore porcelánu pre domácnosti vyššej triedy a v sektore porcelánu pre hotely. Tento projekt stanovoval prevzatie všetkých zásob a 380 zamestnancov, ako aj používanie hmotného majetku spoločnosti Kahla I (pozemky, budovy, stroje a zariadenia) považovaného za potrebný na riadnu prevádzku „riešenia pokračovania“ [*neoficiálny preklad*]. Pokiaľ ide o poslednú uvedenú záležitosť, konzultanti uviedli, že na prekonanie fázy potrebnej reštrukturalizácie v očakávaní príchodu potenciálneho investora musí byť používanie tohto hmotného majetku zo strany budúcej spoločnosti počas prvých štyroch rokov bezodplatné. Podnikový plán okrem toho predpokladal realizáciu prvých investícií nahrádzania, zväčšovania a racionalizácie. Napokon zahŕňal účasť pána G. R. ako

referenčného spoločníka, ktorého vklad prostriedkov bol vo výške 50 000 DEM, ako aj vklad prostriedkov spoločníka bez hlasovacích práv vo výške 9,5 milióna DEM.

- 119 Pokiaľ ide o správu firmy AA, bola vypracovaná na požiadanie TIB na účely posúdenia jej účasti ako potenciálneho spoločníka v „riešení pokračovania“ [*neoficiálny preklad*]. Táto správa skúmala podnikový plán vypracovaný firmou RBSH&P, pričom zohľadnila podstatné zmeny, ku ktorým medzitým došlo v jej základnej štruktúre. Podnikový plán sa konkrétne zakladal na predpoklade na jednej strane účasti TIB, ktorá nemala mať hlasovacie práva, a finančnom záväzku vo výške 7,95 milióna DEM, ktoré mali v prípade úspechu plánu umožniť zabezpečenie 365 pracovných miest prinajmenšom až do roku 1997, a na druhej strane získania hmotného majetku spoločnosti Kahla I uvedeného v prvej správe za celkovú sumu vo výške 5,2 milióna DEM. V tejto správe sa predpokladalo, že časť tohto hmotného majetku, teda zariadenia a stroje potrebné na prevádzku podniku, bude financovaná predmetnou investičnou subvenciou spolkovéj krajiny Durínsko.
- 120 Je potrebné zdôrazniť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, konzultanti posúdili riziká spojené s podnikovým plánom ako vysoké. Ako totiž vyplýva zo správy RBSH&P, viaceré prvky štruktúry ešte neboli definované a konzultanti zdôrazňovali veľmi veľké ťažkosti, s ktorými sa plán stretol. Správa vypracovaná AA uvádzala, že ciele stanovené pre podnik boli veľmi ambiciózne a existoval veľký počet rizík, ktoré mohli viesť k neúspechu plánu. Podľa konzultantov AA analýzy ukázali, že hoci aj malý rozdiel oproti vyčísleným cieľom by mohol znamenať neúspech projektu pokračovania.
- 121 Vzhľadom na tieto správy Súd prvého stupňa uvádza, že Komisia sa nedopustila zjavnej chyby v posúdení, keď v odôvodnení č. 117 napadnutého rozhodnutia uviedla, že

podpora zo strany verejných orgánov bola rozhodujúca na zabezpečenie životaschopnosti žalobkyne po zrealizovaní reštrukturalizácie.

- 122 Napokon, ako jednoznačne vyplýva zo správy RBSH&P, podnik „nebol schopný sám znášať náklady financovania, ktoré boli veľmi vysoké vzhľadom na predpokladaný obrat, spojené s procesom reštrukturalizácie (potreba investícií, nové projekty priestorov, nadrozmernosť výrobných zariadení, atď.)“. Konzultanti okrem iného zdôraznili, že „potreba tohto procesu reštrukturalizácie vyplynula z minulosti a ‚riešenie pokračovania‘ jej nemôže čeliť“ a že „podpora zo strany verejných orgánov v čase potreby kapitálovej dotácie prostredníctvom regionálnych záruk spolkovej krajiny alebo inak, [bola] nevyhnutnou podmienkou pre adaptáciu štruktúr [spoločnosti Kahla] na požiadavky trhového hospodárstva“.
- 123 Okolnosť, ktorú uvádza žalobkyňa, podľa ktorej bola novozaloženým podnikom, ktorý prebral len niektoré prvky spoločnosti Kahla I a ktorého činnosť bola preorientovaná, nemôže vyvrátiť záver, podľa ktorého žalobkyňa musela byť reštrukturalizovaná na účely zabezpečenia jej životaschopnosti. Z dvoch správ vyplýva, že reorientácia činnosti na rentabilnejšie sektory porcelánu pre domácnosti vyššej triedy a porcelánu pre hotely si vyžadovala najmä predchádzajúcu realizáciu investícií nahrádzania, zväčšovania a racionalizácie. Samotní konzultanti však tento adaptačný proces v dĺžke štyroch rokov považovali za reštrukturalizáciu.
- 124 Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej v podstate na jednej strane podnik disponoval vlastnými prostriedkami v podstatnej výške bez použitia pomoci a na druhej strane verejné prostriedky boli pridelené v rámci schválenej schémy, nie je možné ju uznať.
- 125 Na jednej strane je potrebné pripomenúť, že ako už Komisia konštatovala v napadnutom rozhodnutí, pričom jej v tejto súvislosti žalobkyňa neprotirečila, celkové náklady potrebných opatrení navrhovaných konzultantmi boli podľa správy RBSH&P vo výške

30,945 milióna DEM a podľa správy AA vo výške 27,727 milióna DEM (odôvodnenie č. 167 napadnutého rozhodnutia). Z toho vyplýva, že na zabezpečenie životaschopnosti žalobkyne boli celkové náklady navrhovaných opatrení mierne vyššie než prostriedky vložené jej spoločníkmi (pozri bod 118 vyššie, *in fine*).

126 Na druhej strane údajná zlučiteľnosť subvencií poskytnutých žalobkyni so spoločným trhom nemôže vyvrátiť záver, podľa ktorého životaschopnosť žalobkyne závisela od podpory verejných orgánov. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že Komisia nevyvodila ťažkosti, v ktorých sa nachádzala žalobkyňa, zo skutočnosti, že dostala pomoc. Naopak Komisia sa domnievala, že táto okolnosť iba potvrdila, že žalobkyňa sa nachádzala v ťažkostiach. Navyše skutočnosť, že žalobkyňa nemohla dostať finančnú pomoc zo strany bánk bez štátnej pomoci (pozri body 24 a 28 vyššie), čo sama nepopiera, ukazuje, že z dôvodu situácie spoločnosti jej finančné inštitúcie nechceli poskytnúť zdroje za trhových podmienok. Takisto, pokiaľ ide o súkromného investora, prínos pána G. R. nebol zaručený, keďže mal právo vypovedať zmluvu, keby podnik nedostal predpokladanú pomoc.

127 Pokiaľ ide o pravidlá uplatniteľné na okamih poskytnutia investičnej subvencie spolkovou krajinou Durínsko, je potrebné uviesť, že je nesporné, že usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994, uplatňované Komisiou v danom prípade, sú vyjadrením zvyčajnej praxe Komisie v oblasti pomoci na reštrukturalizáciu, ako je definovaná v bodoch 227, 228 a 177 ôsmej správy Komisie o politike hospodárskej súťaže z roku 1979 a potvrdená Súdnym dvorom (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 14. novembra 1984, Intermills/Komisia, 323/82, Zb. s. 3809; z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia, 234/84, Zb. s. 2263, a zo 14. februára 1990, Francúzsko/Komisia, C-301/87, Zb. s. I-307).

- 128 Vzhľadom na vyššie uvedené sa Súd prvého stupňa domnieva, že Komisia správne usúdila, že definícia uvedená v bode 2.1 usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994, podľa ktorej podnik v ťažkostiach je „neschopný zabezpečiť svoje ozdravenie vlastnými prostriedkami alebo prostriedkami získanými od svojich akcionárov alebo pôžičkou“ [*neoficiálny preklad*], zodpovedala skutkových okolnostiam daného prípadu.
- 129 Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne založenú na ukazovateľoch uvedených v usmerneniach pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994, je potrebné pripomenúť, že dôležitosť priznaná Komisiou orientačným ukazovateľom nevyhnutne nezabavuje relevantnosti iné typy ukazovateľov (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Regione autonoma della Sardegna/Komisia, T-171/02, Zb. s. II-2123, bod 111).
- 130 Komisia teda mohla bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, vychádzať z ukazovateľov ako malá hodnota čistých aktív a hrubej miery samofinancovania alebo vysoké zadĺženie, na účely konštatovania, že žalobkyňa bola podnikom v ťažkostiach. Vzhľadom na celkové náklady potrebných opatrení navrhovaných konzultantmi v príslušných správach totiž posúdenie, podľa ktorého hodnota čistých aktív a hrubá miera samofinancovania boli príliš nízke na zabezpečenie financovania týchto opatrení, čiže životaschopnosti žalobkyne, nemôže byť považované za zjavne správne. Žalobkyňa takisto nepreukázala, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že bez podpory štátu žalobkyňa nemohla znášať takúto finančnú záťaž.
- 131 Pokiaľ ide o počet zamestnancov novej spoločnosti, správy konzultantov ju považovali za zlučiteľný s úspechom podnikového plánu žalobkyne. V každom prípade, ako Komisia uviedla v odôvodnení č. 112 napadnutého rozhodnutia, podpora verejných orgánov bola spojená s udrжанím počtu zamestnancov. Okrem toho z dvoch správ konzultantov vyplýva, že počet zamestnancov bol ovplyvnený úvahami sociálneho charakteru. Správa RBSH&P ďalej poznamenáva, že obrat na zamestnanca, ktorý mala

žalobkyňa dosiahnuť v prvom roku, bol nižší než obrat v keramickom priemysle v predchádzajúcich rokoch. Bol teda pod priemerom. To nie je typické pre nový podnik sledujúci cieľ rentability.

¹³² Pokiaľ ide napokon o stratu uvádzanú konzultantmi, je potrebné pripomenúť, že Komisia v odôvodnení č. 114 napadnutého rozhodnutia uviedla, že „bez podpory štátu by podnik utrpel zjavne väčšiu stratu a pravdepodobne by zmizol z trhu“, a že preto skutočnosť, že uplatňovanie osobitnej schémy odpisovania mohlo spôsobiť vyššiu stratu, nie je relevantné. Za týchto podmienok tvrdenie žalobkyne, že keby uplatňovala odpisovanie v súlade so všeobecnými pravidlami uplatniteľnými v tejto oblasti, dosiahla by zisk už od prvého roku, nie je relevantné. Toto tvrdenie je okrem toho v rozpore s tvrdením, podľa ktorého išlo o stratu spojenú so začatím činnosti.

¹³³ Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala, že žalobkyňa bola podnikom v ťažkostiach.

¹³⁴ Súd prvého stupňa preto uvádza, že Komisia sa oprávnene domnievala, že podmienky umožňujúce poskytnutie pomoci na investície MSP neboli v predmetnom prípade splnené a že poskytnutie sumy 2,5 milióna DEM vo forme subvencie zo strany spolkovej krajiny Durínsko nebolo v súlade s rozhodnutím schvaľujúcim schému. V dôsledku toho sa Komisia oprávnene domnievala, že táto subvencia musí byť považovaná za novú pomoc v zmysle článku 88 ods. 3 ES.

135 Preto je potrebné zamietnuť všetky tvrdenia týkajúce sa porušenia článkov 87 ES a 88 ES, pokiaľ ide o investičnú subvenciu spolkovej krajiny Durínsko (opatrenie č. 15).

O porušení zásady právnej istoty

136 Je potrebné pripomenúť, že cieľom základnej požiadavky právnej istoty v jej rôznych vyjadreniach je zaručiť predvídateľnosť situácií a právnych vzťahov patriacich do práva Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 15. februára 1996, Duff a i., C-63/93, Zb. s. I-569, bod 20, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 1997, Oliveira/Komisia, T-73/95, Zb. s. II-381, bod 29).

137 Súd prvého stupňa uvádza, že v predmetnom prípade nedošlo k porušeniu zásady právnej istoty.

138 Po prvé tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia v napadnutom rozhodnutí zaviedla retroaktívne dodatočné podmienky oproti tým, ktoré sú uvedené v rozhodnutí o schválení programu spolkovej krajiny Durínsko v prospech investícií MSP, nie je dôvodné. V skutočnosti z bodov 97 až 111 vyššie vyplýva, že Komisia sa vo svojom posúdení zlučiteľnosti subvencie, ktorá je predmetom opatrenia č. 15, obmedzila striktne na podmienky uvedené v rozhodnutí z 26. novembra 1993, schvaľujúcim program spolkovej krajiny Durínsko.

139 Po druhé je potrebné zamietnuť argumentáciu Spolkovej republiky Nemecko, podľa ktorej Komisia v podstate neschválila *ex post* výklad príslušného vnútroštátneho orgánu, vychádzajúci z relevantnej perspektívy *ex ante*, pričom vnútroštátny orgán vychádzal z právnej úpravy štátnej pomoci účinnej v čase poskytnutia pomoci a dôvodne považoval žalobkyňu za novozaložený podnik, na ktorý sa nevzťahovali usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994.

140 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť kontext, v ktorom Komisia schválila program spolkovej krajiny Durínsko. Osobitne je potrebné pripomenúť, že Spolková republika Nemecko tým, že uviedla, že program bol určený podnikom v dobrom stave na jednej strane a že neumožňoval poskytnutie pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu na druhej strane, výslovne vylúčila zo schémy podniky v ťažkostiach (pozri bod 109 vyššie).

141 Preto hoci ako tvrdí Spolková republika Nemecko, investičná pomoc v prospech podnikov v ťažkostiach mohla byť poskytnutá v rámci programu oznámeného ako schéma regionálnej pomoci, bolo jasné, že vzhľadom na oznámenie z 26. augusta 1993 takéto podniky nemôžu byť príjemcami pomoci v súlade so schváleným programom.

142 Takisto okolnosť, že nové podniky nie sú vo všeobecnosti oprávnené na pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu, nemôže spôsobovať po oznámení z 26. augusta 1993 neistotu, pokiaľ ide o rozsah programu, ktorý vylučoval zo svojej pôsobnosti podniky v ťažkostiach nezávisle od toho, či ide o novozaložené podniky.

143 V každom prípade nedostatok údajnej jasnosti, aj keby sa preukázala, nemôže vzhľadom na jej veľmi obmedzený rozsah narušiť právnú istotu.

144 Z toho vyplýva, že Komisia nekonala spôsobom, ktorý by bol v rozpore s touto zásadou, keď konštatovala, že subvencia poskytnutá žalobkyni nespĺňala podmienky programu spoljkovej krajiny Durínsko, pretože žalobkyňa bola v predmetnom čase podnikom v ťažkostiach.

145 V dôsledku toho všetky tvrdenia týkajúce sa porušenia zásady právnej istoty, pokiaľ ide o investičnú subvenciu spoljkovej krajiny Durínsko (opatrenie č. 15), musia byť zamietnuté.

O porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

146 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry právo domáhať sa ochrany legitímnej dôvery, ktorá predstavuje jednu zo základných zásad Spoločenstva, sa vzťahuje na každého jednotlivca nachádzajúceho sa v situácii, z ktorej vyplýva, že správny orgán Spoločenstva tým, že mu poskytol presné uistenia, vyvolal u neho dôvodnú nádej. Bez ohľadu na formu oznámenia sú takýmito uisteniami informácie, ktoré sú presné, zhodujúce sa, neviažuce sa na splnenie žiadnej podmienky a ktoré pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov (rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. júla 1998, Mellett/Súdny dvor, T-66/96 a T-221/97, Zb. VS s. I-A-449 a II-1305, body 104 a 107). Na druhej strane sa však nikto nemôže odvolávať na porušenie tejto zásady, pokiaľ neexistujú presné uistenia, ktoré mu mal poskytnúť správny orgán (rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. januára 2000, Mehibas Dordtselaan/Komisia, T-290/97, Zb. s. II-15, bod 59, a z 19. marca 2003, Innova Privat-Akademie/Komisia, T-273/01, Zb. s. II-1093, bod 26).

147 V predmetnom prípade sa žalobkyňa na účely odôvodnenia svojej legitímnej dôvery odvoláva v podstate na to, že išlo o existujúcu pomoc.

148 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Súd prvého stupňa v skutočnosti uviedol, že nemožno pripustiť, aby Komisia uložila sankciu vrátenia pomoci v neprospech príjemcu pomoci, ktorý dodržal podmienky pomoci uložené Komisiou v rozhodnutí o schválení (rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. februára 2002, Kvaerner Warnow Werft/Komisia, T-227/99 a T-134/00, Zb. s. II-1205, bod 92).

149 V každom prípade, ako už bolo skonštatované v bode 134 vyššie, v prípade investičnej subvencie poskytnutej žalobkyňi neboli striktne dodržané podmienky stanovené v rozhodnutí, ktorým bol schválený program spolkovej krajiny Durínsko.

150 Pokiaľ ide o neexistenciu výslovného zákazu v predmetnej schéme, ako bola uverejnená v úradnom vestníku, Súd prvého stupňa uvádza, že nemožno zakladať legitímnu dôveru žalobkyne v zákonnosť investičnej subvencie spolkovej krajiny Durínsko. Žalobkyňa totiž nebola zbavená povinnosti informovať sa o zákonnosti poskytnutia pomoci, ktorá jej bola schválená. V každom prípade okolnosť uvádzaná žalobkyňou nemôže byť v žiadnom prípade považovaná za prípadnú presnú záruku poskytnutú Komisiou v tom zmysle, že sporný program bol uplatniteľný na podniky v ťažkostiach.

151 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého novozaložené podniky nemohli byť v danom čase považované za podniky v ťažkostiach, je potrebné uviesť, že táto okolnosť nemôže byť vykladaná v tom zmysle, že sa nemohli nachádzať v ťažkostiach, tak ako v predmetnom prípade.

152 Z toho vyplýva, že všetky tvrdenia týkajúce sa porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery musia byť zamietnuté ako nedôvodné, pokiaľ ide o investičnú subvenciu spolkovej krajiny Durínsko.

2. Pokiaľ ide o subvencie na podporu zamestnania, spojené s investíciami na ochranu životného prostredia (opatrenie č. 26)

a) Tvrdenia účastníkov konania

O porušení článkov 87 ES a 88 ES

153 Žalobkyňa namieta v prvom rade proti posúdeniu Komisie, podľa ktorého opatrenia zrealizované žalobkyňou nie sú v súlade so schémou § 249h AFG.

154 Žalobkyňa tvrdí, že podľa jednoznačného znenia § 249h AFG mohli tieto opatrenia realizovať aj súkromné podniky, a nielen podniky spravované THA. Toto potvrdzujú ustanovenia, o ktorých Komisia vedela, ako ustanovenia obežníku uplatňovania z 27. januára 1993 a § 92 ods. 2 tretieho pododseku AFG. Podľa žalobkyne obmedzenie pôsobnosti schémy iba na podniky spravované THA nevyplýva z rozhodnutia Komisie o schválení, ani z odkazu uverejneného v úradnom vestníku, ani z oznámenia Spolkovej

republiky Nemecko z 29. júla 1994, vysvetlenia ku ktorému nemôžu aj tak zmeniť jednoznačný dosah textu predstavujúceho základ schémy. Na tento účel by bola potrebná buď výslovná zmena zo strany Spolkovej republiky Nemecko, alebo začatie konania vo veci formálneho zisťovania.

155 Žalobkyňa predložila v replike znalecký posudok na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého oprávnene zrealizovala opatrenia na základe § 249h AFG, čo urobila s cieľom zamestnať pracovníkov, ktorí boli predtým bez zamestnania, a teda vo verejnom záujme. Žalobkyňa navrhla, aby bola osoba, ktorá bola v predmetnom čase riaditeľom Arbeitsamt Jena (Úrad práce v Jene, Nemecko), v súvislosti s touto otázkou vypočutá.

156 Žalobkyňa v druhom rade tvrdí, že opatrenia, ktoré vykonala podľa § 249 h AFG, nepredstavujú štátnu pomoc.

157 V prvom rade tvrdí, že štátne opatrenie nemožno považovať za štátnu pomoc preto, lebo bolo zrealizované súkromným podnikom, a nie verejnoprávnym podnikom. Podľa žalobkyne podniky spravované THA takisto realizovali opatrenia na základe § 249h AFG vo svojich vlastných prevádzkach.

158 Ďalej žalobkyňa namieta proti tomu, že bola zvýhodnená realizáciou opatrení a požaduje, aby bol v tejto súvislosti vypočutý pán G. R. Žalobkyňa údajne dostala na základe uvedených opatrení iba náhradu nákladov zodpovedajúcich platom vyplateným iba zamestnancom zamestnaným v rámci vykonávania týchto opatrení alebo použitého materiálu. Podľa žalobkyne boli opatrenia realizované s cieľom pomoci nezamestnaným a neexistovali by bez § 249h AFG. Nepriama výhoda okrem toho nebola preukázaná. Iba časť prác vypratania bola potrebná na prípravu investícií

a okrem toho náklady na realizáciu týchto prác boli zjavne nižšie ako jej osobný prínos (613 031,01 DEM), takže akákoľvek prípadná výhoda už bola kompenzovaná. Pokiaľ ide o práce vypratania, ktoré neboli potrebné, nebola by ich zrealizovala vôbec alebo by ich bola zrealizovala počas dlhšieho obdobia bez dodatočných nákladov. Žalobkyňa okrem toho namieta, že tieto práce už boli realizované zo strany spoločnosti Kahla I. Podľa žalobkyne sama navrhla Komisii, aby navštívila pozemok alebo ho dala ohodnotiť akýmkoľvek iným spôsobom na účely zistenia, či bola skutočne zvýhodnená. Zástupcovia Komisie však uviedli, že majú k dispozícii všetky informácie potrebné na tieto účely. Podľa žalobkyne posudok, ktorý sama predložila, protirečí zhrňujúcim a neodôvodneným tvrdeniam Komisie.

159 Žalobkyňa dodáva, že podľa § 242s AFG bola tá istá schéma uplatniteľná na podniky bývalých spolkových krajín a že preto ustanovenia § 249h v spojení s § 242s AFG predstavujú všeobecné opatrenie.

160 Napokon tvrdí, že na skutočnosť, že Komisia v roku 1997 schválila zmenený § 249h AFG ako štátnu pomoc, sa nemožno odvolávať ako na dôkaz existencie prvkov štátnej pomoci v prípade všetkých opatrení prijatých na základe § 249h AFG.

161 Komisia odpovedala, že na opatrenia sa nevzťahuje § 249h AFG, pretože žalobkyňa nebola jedným z riadiacich orgánov uvedených v oznámení nemeckej vlády z 29. júla 1994, ktoré okrem iného uvádzalo, že opatrenia mali byť nezávislé od akéhokoľvek konkrétneho záujmu. Komisia dodáva, že žalobkyňa zrealizovala predmetné opatrenia na zbavenie znečistenia svojho vlastného pozemku a že predstavujú štátnu pomoc v jej prospech.

O porušení zásady právné istoty

162 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia zaviedla a *posteriori* v schválenej schéme nové, pre ňu nevýhodné, podmienky, a že preto Komisia zmenila retroaktívne v neprospech žalobkyne jej právne postavenie tým, že porušila zásadu právné istoty. Keďže pomoc, ktorá bola schválená v rámci schváleného programu, si nevyžaduje schválenie, prípadné obmedzenia by sa mali vyskytovať buď v samotnej schéme, alebo v rozhodnutí o schválení.

163 Komisia namieta proti celej argumentácii žalobkyne.

O porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

164 Žalobkyňa tvrdí, že keďže Komisia konštatovala, že § 249h AFG neobsahoval prvky pomoci, opatrný podnikateľ sa mohol pri realizácii opatrení prijatých na základe tohto ustanovenia spoliehať na skutočnosť, že opatrenia neobsahovali prvky pomoci vyžadujúce si osobitné schválenie Komisie.

165 Žalobkyňa tvrdí, že všetky podmienky § 249h AFG a jeho vykonávacích ustanovení boli splnené, a navrhuje, aby v prípade pochybností v tejto súvislosti bol určený znalec. Podľa žalobkyne Komisia sama vytvorila situáciu dôvery, pretože mala v schvaľovacom liste alebo pri uverejnení v úradnom vestníku výslovne uviesť, že toto ustanovenie sa vzťahovalo len na podniky spravované THA. Pokiaľ ide o to, že žalobkyňa dostala

subvencie okrem štátu aj od spolkovej krajiny Durínsko, žalobkyňa uvádza, že keďže opatrenia prijaté zo strany štátu neobsahovali prvky pomoci, rozumný priemyselník mohol vychádzať zo zásady, že to tak platilo, aj pokiaľ išlo o prostriedky spolkovej krajiny Durínsko.

166 Komisia popiera celú argumentáciu žalobkyne.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

O porušení článkov 87 ES a 88 ES

— O zlučiteľnosti § 249h AFG so schémou

167 Pokiaľ ide o to, či subvencie v prospech zamestnania poskytnuté žalobkyni predstavujú opatrenie vykonávajúce § 249h AFG, je v prvom rade potrebné pripomenúť, že prijatím tohto ustanovenia, ktoré nadobudlo účinnosť 1. januára 1993, prijal nemecký zákonodarca novú úpravu týkajúcu sa vytvárania zamestnania, obmedzenú na územie bývalej NDR.

168 Podľa § 249h ods. 1 AFG „[spolkový úrad zamestnania] môže podporovať zamestnanie nezamestnaných pri úlohách, cieľom výkonu ktorých je... zlepšenie životného prostredia, sociálnych služieb alebo pomoc mládeži, a to poskytnutím subvencií zamestnávateľom“.

169 Podľa § 249h ods. 3 AFG „úlohy, ktorých cieľom je ozdravenie prostredia alebo zlepšenie životného prostredia, sociálnych služieb alebo pomoc mládeži, možno podporovať uplatňovaním týchto ustanovení, prostredníctvom subvencií prispievajúcich na náklady na mzdy pracovníkov, ktorých zamestnanecká agentúra prideli zamestnávateľom, keď je tieto úlohy potrebné vykonať rýchlo z dôvodu potreby ozdravenia alebo zlepšenia a nemožno ich vykonať bez podporných opatrení upravených v tomto ustanovení... Všeobecne možno podporovať v oblasti ozdravenia prostredia alebo zlepšenia životného prostredia iba úlohy, ktorých vykonanie je zverené priemyselnému alebo obchodnému podniku; to isté platí najmä v prípade úloh právnických osôb spravujúcich sa verejným právom. Poskytovateľ môže výnimočne podporiť úlohy, ktoré vykonáva sám, keď ich inak nemožno vykonať“.

170 Po viacerých žiadostiach o informácie bola Komisia informovaná, konkrétne oznámením Spolkovej republiky Nemecko z 2. decembra 1992, o prvkoch tvoriacich túto právnu úpravu.

171 Spolková republika Nemecko takisto odovzdala Komisii v oznámení z 11. mája 1993 obežník správnej rady spolkového úradu zamestnania „v prospech zamestnania opatreniami zlepšenia životného prostredia, sociálnych služieb a sociálnej pomoci mládeži a deťom“ z 27. januára 1993, ktorý obsahuje katalóg príkladov oprávnených opatrení na podporu v zmysle § 249h AFG.

172 Dodatočné informácie týkajúce sa režimu § 249h AFG boli okrem toho predložené oznámeniami Spolkovej republiky Nemecko zo 4. októbra 1993 a z 29. júla 1994.

- 173 Vzhľadom na predchádzajúce informácie sa Komisia rozhodla listom z 13. januára 1995 nevzniesť námietky proti vykonaniu uvedených opatrení „keďže na tieto opatrenia sa nevzťahovali ustanovenia článku [87] ods. 1 ES“.
- 174 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že vykonala opatrenia podpory zamestnania na základe ustanovení § 249h AFG a že nezamestnaní boli zamestnaní v tomto rámci na práce rehabilitácie životného prostredia ako odstraňovanie železného šrotu a zručaní pochádzajúcich z činnosti bývalého konglomerátu VEB Vereinigte Porzellanwerke Kahla.
- 175 Komisia však v napadnutom rozhodnutí vzhľadom na oznámenie Spolkovej republiky Nemecko z 29. júla 1994 uviedla, že súkromné podniky neboli oprávnené čerpať z opatrení uvedených v § 249h AFG a že opatrenia, ktoré boli prijaté v záujme podniku, nemohli čerpať podporu upravenú týmto ustanovením (odôvodnenie č. 134 napadnutého rozhodnutia).
- 176 V tejto súvislosti je potrebné okamžite zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia v podstate nebola oprávnená vychádzať z oznámenia nemeckej vlády z 29. júla 1994. Z vyššie uvedených skutočností totiž vyplýva, že dodatočné informácie a upresnenia obsiahnuté v tomto oznámení uvedenom výslovne v rozhodnutí o schválení boli zohľadnené Komisiou, ktorá ich považovala za relevantné na účely konštatovania, že skúmané opatrenia nepredstavovali pomoc v zmysle článku 87 ES. Sú teda relevantné na účely zistenia presného rozsahu schválenej schémy. Komisia nebola teda povinná začať konanie vo veci formálneho zisťovania, ako tvrdí žalobkyňa, nato, aby v tejto súvislosti vyžadovala zmenu oznámenej schémy. Keďže totiž Spolková republika Nemecko poskytla upresnenia, na základe ktorých mohla Komisia dospieť v rámci prvého skúmania k presvedčeniu, že skúmané opatrenia nepredstavujú pomoc v zmysle článku 87 ES, začatie konania vo veci formálneho zisťovania by bolo zbytočné, ba dokonca bezpredmetné.

177 Je teda potrebné preskúmať, a to vzhľadom na oznámenie z 29. júla 1994, či na úlohy vykonané žalobkyňou bolo možné čerpať podporu upravenú v § 249h AFG.

178 Po prvé je potrebné pripomenúť, že Spolková republika Nemecko v oznámení z 29. júla 1994 uviedla, že „organizáciami podporujúcimi opatrenia prijaté na základe § 249h AFG v oblasti ekologického ozdravenia a zlepšenia životného prostredia sú právnické osoby spravujúce sa verejným právom a hlavne územné jednotky (konkrétne mestá, okresy, obce), ako aj podniky spravované [THA] a iné zariadenia, napríklad renovačné spoločnosti alebo spoločnosti podpory práce a zamestnania. Podnik, ktorému sa zákazka prideli, nie je organizáciou podporujúcou opatrenie. Opatrenia slúžiace osobitným záujmom, teda opatrenia predstavujúce výhodu poskytnutú organizácii podporujúcej opatrenie, nie sú oprávnené podľa AFG.“

179 Okrem toho z oznámenia z 29. júla 1994 vyplýva, že „organizácie podporujúce opatrenie“ boli povinné zveriť práce vykonávaciemu podniku, ako to už Spolková republika Nemecko predtým vysvetlila najmä v oznámení zo 4. októbra 1993, ktoré sa spomína aj v rozhodnutí Komisie o schválení. Spolková republika Nemecko v tomto oznámení uviedla, že „podľa § 249h ods. 3 tretej vety AFG prácami, v prípade ktorých vzniklo oprávnenie na pomoc v oblasti rehabilitácie a zlepšenia životného prostredia (rehabilitácia zamorených území) [boli] v zásade len tie, ktorých výkon [bol] zverený spolkovému priemyselnému alebo obchodnému podniku (*Wirtschaftsunternehmen*) [a že] vo všeobecnosti tieto práce [boli] predmetom verejného obstarávania zo strany zodpovednej organizácie (napríklad spolkové krajiny, obce, podniky spravované THA)“.

180 Z vyššie uvedeného priamo vyplýva, že súkromné podniky neboli oprávnenými subjektmi ako „organizácie podporujúce“ opatrenia prijaté podľa § 249h AFG v oblasti životného prostredia. Toto ustanovenie sa totiž týkalo súkromných podnikov iba nepriamo, keďže „organizácie podporujúce opatrenia“ boli povinné zveriť výkon prác priemyselnému alebo obchodnému podniku.

- 181 Po druhé je potrebné pripomenúť, že Spolková republika Nemecko v oznámení z 29. júla 1994 najprv uviedla, že tieto „opatrenia neslúžili konkrétnym záujmom, teda boli prijaté dodatočne, vo verejnom záujme. ... To znamená, že opatrenia prijaté v záujme podniku nie sú oprávnenými“. Ďalej uviedla, že „príklady uvedené v katalógu patria do oblastí spojených s priamym riadením rizík, ktorým je vystavené obyvateľstvo (napríklad asanácia rekreačného parku) a/alebo zlepšenia kvality života obyvateľstva (demoličné práce, odstraňovanie znečisťujúcich zostatkov z výstavby prostredníctvom recyklačných zariadení, patriace na tento účel medzi asanačné opatrenia...). Tieto opatrenia boli potrebné vzhľadom na úpravu a prípravu priemyselných priestorov, aby sa obmedzili alebo vylúčili priame riziká. Boli predpokladom efektívneho zhodnotenia priemyselných priestorov a bez nich by k tomuto zhodnoteniu nedošlo z dôvodu rizík spojených so životným prostredím“.
- 182 Oprávnené opatrenia v rámci schémy boli preto prácami vo verejnom záujme, ktoré by neboli vykonané, keby podporné opatrenia stanovené v § 249h AFG neexistovali.
- 183 Žalobkyňa nepredložila žiadnu skutočnosť umožňujúcu preukázať, na základe čoho jej boli poskytnuté subvencie na podporu zamestnania, ale v podstate sa obmedzila na tvrdenie, že v rámci uvedených opatrení dostala len náhradu výdavkov na mzdy vyplatené pracovníkom zamestnaným v rámci oprávnených prác v zmysle § 249h AFG.
- 184 Súd prvého stupňa v každom prípade konštatuje, že žalobkyňa nepatrila do skupiny „organizácií podporujúcich“ opatrenia v zmysle § 249h AFG, a že preto sporné subvencie jej z tohto titulu nemohli byť poskytnuté. Pokiaľ totiž ide o súkromný podnik, žalobkyňa mohla čerpať podporu stanovenú v § 249h AFG iba v rozsahu, v akom vykonávala práce vo verejnom záujme zverené jej organizáciou podporujúcou opatrenia.

- 185 Nie je teda relevantné určiť, či, ako tvrdí žalobkyňa, vykonala žalobkyňa sporné opatrenia s cieľom zamestnať pracovníkov, ktorí boli predtým nezamestnaní. Toto ustanovenie totiž okrem cieľa sociálnej povahy uvedeného v § 249h AFG vyžadovalo, aby práce, na ktoré boli nezamestnaní pridelení, boli ešte aj úlohami vo všeobecnom záujme.
- 186 Navyše práce vykonané žalobkyňou na jej vlastných pozemkoch nemožno považovať za spojené s priamym riadením rizík, ktorým je vystavené obyvateľstvo a/alebo zlepšením kvality života obyvateľstva, a preto za opatrenia vo všeobecnom záujme v zmysle § 249h AFG. Okolnosť, že obežník z 27. januára 1993 uvádzal ako opatrenie oprávnené na podporu uvedenú v § 249h AFG odstraňovanie železného šrotu a zrúcanín v priemyselných, obchodných a remeselníckych priestoroch, nemôže vyvrátiť záver, podľa ktorého práce vykonané žalobkyňou neboli vo všeobecnom záujme. Z katalógu príkladov opatrení oprávnených na podporu v zmysle § 249h AFG uvedeného v obežníku z 27. januára 1993 totiž vyplýva, že v oblasti životného prostredia boli také opatrenia na úrovni podniku, akými sú ekologická asanácia budov a iných konštrukcií, vypratanie, demontáž zariadení, zbúranie konštrukcie, základov a budov, spojené s asanáciou opustených priestorov.
- 187 Napokon pokiaľ ide o znalecký posudok predložený žalobkyňou v rámci repliky, je potrebné konštatovať, že vzhľadom na to, že tieto informácie neboli predložené pri príprave napadnutého rozhodnutia, a preto ani nemohli byť vtedy posudzované, nemožno sa na ne odvolávať na účely spochybňovania zákonnosti (pozri rozsudok Belgicko/Komisia, už citovaný, body 11 a 16).
- 188 Preto sa treba domnievať, že Komisia oprávnene usúdila, že sporné subvencie neboli v súlade so schémou upravenou v § 249h AFG.

— O kvalifikácii subvencií na podporu zamestnania ako štátnej pomoci

- 189 Je potrebné pripomenúť, že cieľom článku 87 ES je predísť tomu, aby obchod medzi členskými štátmi bol ovplyvnený výhodami poskytnutými verejnými orgánmi, ktoré v rôznych formách narušujú alebo v prípade ktorých hrozí, že narušia hospodársku súťaž tým, že uprednostnia niektoré podniky alebo niektoré výroby (rozsudok Súdneho dvora z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, 173/73, Zb. s. 709, bod 26).
- 190 Preto je namieste preskúmať predmetné subvencie na podporu zamestnania so zreteľom na podmienky, od ktorých závisí kvalifikovanie vnútroštátneho opatrenia ako štátnej pomoci podľa článku 87 ods. 1 ES, a to financovanie takého opatrenia štátom alebo prostredníctvom štátnych prostriedkov, existenciu výhody pre podnik, selektívnosť uvedeného opatrenia, ako aj dosah tohto opatrenia na obchod medzi členskými štátmi a z toho vyplývajúce narušenie hospodárskej súťaže.
- 191 Najprv je potrebné ihneď zamietnuť argumentáciu založenú na tom, že na § 249h AFG sa nevzťahuje článok 87 ods. 1 ES. Ako totiž vyplýva z bodov 167 až 188 vyššie, subvencie poskytnuté žalobkyni nie sú v súlade s § 249h AFG, ktorý je jediným opatrením, v prípade ktorého Komisia dospela k záveru, že nepredstavuje štátnu pomoc.
- 192 Pokiaľ ide po prvé o požiadavku, podľa ktorej musí byť pomoc poskytnutá prostredníctvom štátnych prostriedkov a pripísateľná štátu, je nesporné, že v predmetnom prípade bola splnená, pretože žalobkyňa dostala 1,549 milióna DEM od spolkového riaditeľstva zamestnania a od spolkovej krajiny Durínsko, teda od verejných orgánov.
- 193 Pokiaľ ide po druhé o existenciu výhody v prospech niektorých podnikov, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je pojem štátna pomoc všeobecnejší ako

pojem subvencia, pretože zahŕňa nielen pozitívne plnenia ako samotné subvencie, ale aj zásahy, ktoré v rôznych formách uľahčujú obvyklé zaťaženie rozpočtu podniku a ktoré tým majú rovnakú povahu a rovnaké účinky ako subvencie bez toho, aby boli subvenciami v pravom zmysle slova (pozri rozsudky Súdneho dvora z 15. marca 1994, Banco Exterior, C-387/92, Zb. s. I-877, bod 13, a z 1. decembra 1998, Ecotrade, C-200/97, Zb. s. I-7907, bod 34).

¹⁹⁴ Z toho vyplýva, že zásah verejných orgánov na účely oslobodenia od tejto záťaže sa zdá byť ekonomickou výhodou uvedenou v článku 87 ods. 1 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 20. novembra 2003, GEMO, C-126/01, Zb. s. I-13769, bod 33). Tak je to v predmetnom prípade, pokiaľ ide o finančnú záťaž spôsobenú odstraňovaním železného šrotu a zrucaní, ktorú je potrebné posudzovať ako inherentný náklad hospodárskej činnosti podniku.

¹⁹⁵ Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že ako uviedla Spolková republika Nemecko v oznámení z 29. júla 1994, „verejné obstarávanie týkajúce sa opatrení patriacich do § 249h AFG sa realizuje v súlade s platnými ustanoveniami právnej úpravy. ... Zákazka sa prideliť tomu, kto ponúka najviac. Organizácia podporujúca opatrenie musí odôvodniť celé financovanie. Pomoc na základe § 249h AFG [poskytnutá spolkovým úradom zamestnania] bola prevedená na organizáciu podporujúcu opatrenie, pričom tá potom poskytne pomoc na výdavky na mzdy vykonávaciemu podniku pre zamestnaných pracovníkov... Neexistuje teda výhoda schválená podniku poverenému asanáciou“.

¹⁹⁶ V predmetnom prípade však žalobkyňa nevykonala práce vo verejnom záujme zverené jej organizáciou podporujúcou opatrenia v rámci verejného obstarávania, ale naopak bola oslobodená od časti výdavkov (výdavky na mzdy), týkajúcich sa prác, ktoré vykonala vo svojom vlastnom záujme. Okolnosť, že vykonala opatrenia s cieľom zamestnať pracovníkov, ktorí boli predtým nezamestnaní, nemôže mať za následok to, že by sa práce, ktoré vykonala, mali považovať za práce vo všeobecnom záujme.

- 197 Navyše nezávisle od otázky, či opatrenia, ktoré žalobkyňa vykonala, možno považovať za tie, ktoré boli prijaté na základe § 249h AFG, je potrebné zdôrazniť, že sociálna povaha štátnych opatrení nepostačuje na to, aby hneď neboli kvalifikované ako pomoc v zmysle článku 87 ES (rozsudok Súdneho dvora zo 7. marca 2002, Taliansko/Komisia, C-310/99, Zb. s. I-2289, bod 50).
- 198 Skutočnosť, že žalobkyňa prispela na financovanie prác na odstránenie železného šrotu a zrúcanín zo svojho pozemku, nie je v predmetnom prípade relevantná. Ako totiž uvádza Komisia, stále platí, že žalobkyňa v skutočnosti nemusela znášať časť nákladov zodpovedajúcu sume subvencie, ktorú dostala, nezávisle od toho, že ako sama tvrdí, financovala časť prác.
- 199 Pokiaľ ide po tretie o selektívnosť, je potrebné zamietnuť argumentáciu žalobkyne založenú na tom, že tá istá schéma sa uplatňovala na podniky bývalých spolkových krajín. Týmto tvrdením sa žalobkyňa v skutočnosti pokúša preukázať všeobecný dosah § 249h AFG. Otázka, o ktorú ide v predmetnom prípade, však spočíva v tom, či subvencie poskytnuté žalobkyni mimo akejkoľvek schémy boli selektívne. Za týchto okolností stačí uviesť, že ako tvrdí Komisia, žalobkyni sa poskytla úľava, kým iným podnikom nie.
- 200 Pokiaľ ide po štvrté o požiadavku, podľa ktorej schéma pomoci musí ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a narušiť alebo hroziť, že naruší hospodársku súťaž, z odôvodnenia č. 91 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia uviedla bez toho, aby jej žalobkyňa protirečila, že trh porcelánu bol trhom európskych výrobkov, na ktorom bola ostrá konkurencia, a bol postihnutý nadkapacitami, a že preto finančné výhody zvýhodňujúce podnik oproti jeho konkurentom hrozia narušením hospodárskej súťaže a ovplyvňujú obchod medzi členskými štátmi.
- 201 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že subvencie na podporu zamestnania poskytnuté žalobkyni predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ES.

202 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je správne, aby tieto subvencie boli považované za novú pomoc v zmysle článku 88 ods. 3 ES.

203 Z toho vyplýva, že všetky tvrdenia týkajúce sa porušenia článkov 87 ES a 88 ES, pokiaľ ide o subvencie na podporu zamestnania, ktoré boli predmetom opatrenia č. 26, musia byť v plnom rozsahu zamietnuté ako nedôvodné.

O porušení zásady právnej istoty

204 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v napadnutom rozhodnutí zaviedla retroaktívne dodatočné podmienky oproti tým, ktoré sú uvedené v rozhodnutí o schválení týkajúcom sa § 249h AFG.

205 Z bodov 167 až 188 vyššie vyplýva, že toto tvrdenie nie je dôvodné. Komisia sa totiž v rámci posúdenia zlučiteľnosti subvencií na podporu zamestnania v opatrení č. 26 obmedzila striktne na podmienky stanovené v rozhodnutí z 13. januára 1995, schvaľujúcom § 249h AFG. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že Komisia v uvedenom rozhodnutí výslovne uviedla oznámenia Spolkovej republiky Nemecko upresňujúce dosah § 249h AFG, najmä to z 29. júla 1994, ktoré v napadnutom rozhodnutí správne vyložila a uplatnila na predmetné subvencie.

206 Z toho vyplýva, že argumentácia týkajúca sa porušenia zásady právnej istoty, pokiaľ ide o subvencie na podporu zamestnania v rámci opatrenia č. 26, musí byť zamietnutá.

O porušení zásady ochrany legitimnej dôvery

- 207 Žalobkyňa v podstate uvádza, že subvencie v rámci opatrenia č. 26 patria pod § 249h AFG. Ako bolo uvedené v bodoch 167 až 188 vyššie, subvencie na podporu zamestnania v rámci opatrenia č. 26 nie sú v súlade s podmienkami upravenými v schvaľujúcom rozhodnutí týkajúcom sa § 249h AFG.
- 208 Pokiaľ ide o údajnú neexistenciu výslovného obmedzenia v § 249h AFG a v odkaze uverejnenom v úradnom vestníku, Súd prvého stupňa uvádza, že vzhľadom na zásady uvedené v bode 146 vyššie nemožno zakladať legitímnu dôveru žalobkyne v zákonnosť poskytnutia subvencií v rámci opatrenia č. 26. Táto okolnosť totiž nemôže byť v žiadnom prípade považovaná za prípadnú presnú záruku poskytnutú Komisiou v tom zmysle, že súkromné podniky by mohli čerpať pomoc na základe § 249h AFG.
- 209 Z toho vyplýva, že argumentácia týkajúca sa porušenia zásady ochrany legitimnej dôvery, pokiaľ ide o subvencie na podporu zamestnania v rámci opatrenia č. 26, musí byť zamietnutá.

B — O štvrtom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení skutkových okolností a zjavne nesprávnom právnom posúdení

1. O nesprávnom zistení skutkových okolností

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 210 Žalobkyňa uvádza, že v napadnutom rozhodnutí došlo k nesprávne posúdeniu skutkových okolností, čo malo vplyv na posúdenie, podľa ktorého vraj TIB nekonala ako

investor v trhovom hospodárstve, a na posúdenie, podľa ktorého osobný príspevok pána G. R. na náklady reštrukturalizácie nebol veľký.

211 V prvom rade žalobkyňa namieta proti tvrdeniu Komisie, podľa ktorého neexistovala protihodnota k účasti TIB v podniku (opatrenia č. 11 a 12), a domnieva sa, že je to v rozpore s konštatovaniami, ktoré Komisia sama uviedla v napadnutom rozhodnutí. Pokiaľ ide konkrétnejšie o prevzatie obchodného podielu zodpovedajúceho 49 % základného imania žalobkyne (opatrenie č. 11), žalobkyňa tvrdí, že podľa spoločenskej zmluvy (*Gesellschaftsvertrag*) z 23. marca 1994 pán G. R. mohol kúpiť obchodný podiel TIB tak, že by zaplatil ročné úroky vo výške 6 % od zaplataenia, ku ktorému došlo na konci roka 1999. Pokiaľ ide o úver zo strany spoločníka TIB (opatrenie č. 12), žalobkyňa tvrdí, že mal vynášať 12 % úrokov ročne, s obmedzením na polovicu ročného zisku a že tieto úroky boli zaplatené žalobkyňou až do splatenia úveru na konci roka 1999.

212 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí došlo k nesprávnemu posúdeniu skutkových okolností, pokiaľ ide o prostriedky dané k dispozícii podniku zo strany pána G. R. Žalobkyňa tvrdí, že konštatovanie, podľa ktorého na úver vo výške 0,2 milióna DEM (opatrenie č. 16), ktorý si pán G. R. vzal na financovanie svojej účasti na základnom imaní žalobkyne, bola poskytnutá štátna záruka, nie je presné. Takáto záruka nikdy neexistovala a pán G. R. a jeho žena boli osobne a nerozdielne zodpovední za tento úver. Ďalej pán G. R. financoval úroky a odpisy istiny týkajúce sa tohto úveru, ako aj úveru na 1,8 milióna DEM, ktorý si tiež vzal na financovanie svojej účasti v podniku, čo má väčšiu hodnotu ako jednoduchá záruka. Žalobkyňa v replike dodáva, že Komisia uznala, že úveru sa netýkala záruka vo výške 90 % v prospech žalobkyne, ale nevzala do úvahy to, že spolkový štát súhlasil s poskytnutím tejto záruky banke financujúcej celý program.

213 Komisia namieta proti argumentácii predloženej žalobkyňou ako celku.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 214 Pokiaľ ide v prvom rade o prostriedky dané k dispozícii žalobkyni zo strany TIB (opatrenia č. 11 a 12), je najprv potrebné konštatovať, že Komisia v odôvodnení č. 97 napadnutého rozhodnutia potvrdila, že „správy... neuvádzali žiadnu prípadnú protihodnotu za účasť orgánov, ako by to inak bolo v prípade akéhokoľvek investora v trhovom hospodárstve“.
- 215 Hoci je pravda, že táto formulácia môže pôsobiť mátuco, keďže sa zdá, že nebola stanovená žiadna protihodnota, pokiaľ ide o účasť TIB (opatrenia č. 11 a 12), je potrebné konštatovať, že táto časť odkazuje všeobecne na finančnú podporu poskytnutú žalobkyni všetkými verejnými finančnými inštitúciami, kým prostriedky dané k dispozícii žalobkyni zo strany TIB sú predmetom osobitného skúmania v odôvodnení č. 98 a nasl. napadnutého rozhodnutia (pozri body 20 a 21 vyššie).
- 216 Pokiaľ ide konkrétne o protihodnotu za prevzatie obchodného podielu zodpovedajúceho 49 % základného imania žalobkyne (opatrenie č. 11), Komisia v odôvodnení č. 98 napadnutého rozhodnutia uviedla, že okolnosť, že TIB postúpila svoj obchodný podiel o päť rokov neskôr pánovi G. R. a jeho synovi za cenu vyššiu, ako bola cena z roku 1994, nič nemení na tom, že TIB sa nesprávala ako súkromný investor. Okrem toho uviedla, že riziká boli vysoké, že nebola vykonaná ani analýza budúcich príjmov a že zisk, ktorý v skutočnosti dosiahla TIB, bol dosť malý.
- 217 Z toho vyplýva, že Komisia sa domnievala, že kúpa obchodného podielu TIB zo strany pána G. R. nepredstavovala primeranú protihodnotu vzhľadom na kritérium

súkromného investora. Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že nebola stanovená protihodnota za prevzatie obchodného podielu TIB v podniku, nie je dôvodné.

- 218 Pokiaľ ide o protihodnotu za úver zo strany spoločníka, ktorý poskytla TIB žalobkyni (opatrenie č. 12), Komisia v odôvodnení č. 102 napadnutého rozhodnutia uviedla toto:

„Zistilo sa, že úroková sadzba bola 12 %, ale suma úrokov bola obmedzená zhora na 50 % zisku predmetného roka. V správach už bolo upozornenie, že prinajmenšom v dvoch prvých rokoch činnosti [žalobkyne] dôjde k strate, a tak to aj naozaj bolo. Žiadna zvýšená úroková sadzba nebola stanovená na kompenzáciu rokov, keď platenie úrokov bolo málo pravdepodobné. Je potrebné konštatovať, že úver zo strany spoločníka TIB bol poskytnutý zámerne, pričom s ním neboli spojené dodatočné hlasovacie práva, ktoré by vyžadovali čo i len najmenšie záruky, a s úrokovou sadzbou 0 % počas prinajmenšom dvoch rokov. Žiadna riziková prémia nebola stanovená na kompenzáciu rizík uvedených v správe, na základe ktorej bol tento úver zo strany spoločníka... odsúhlasený.“

- 219 Z tejto časti vyplýva, že Komisia sa domnievala, že stanovenie úrokovej sadzby na 12 % ročne nepredstavovalo primeranú protihodnotu k úveru zo strany spoločníka TIB vzhľadom na kritérium súkromného investora. Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkyne namietajúce proti konštatovaniu Komisie v napadnutom rozhodnutí, že nebola stanovená protihodnota za úver zo strany spoločníka TIB žalobkyni, nie je dôvodné.

- 220 Pokiaľ ide v druhom rade o prostriedky, ktoré do podniku vložil pán G. R., je potrebné pripomenúť, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že dva úvery

odsúhlasené pánovi G. R. v celkovej sume 2 milióny DEM predstavovali dve opatrenia pomoci v prospech žalobkyne (pozri body 21 a 24 vyššie).

- 221 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že na úver, ktorý bol predmetom opatrenia č. 16, nebola poskytnutá záruka v jej prospech a že pán G. R. bol sám zodpovedný za úroky a odpisy dvoch úverov, ktoré si vzal a prostredníctvom ktorých financoval svoju účasť na základnom imaní žalobkyne.
- 222 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Komisia vo svojich písomných podaniach pripustila, že v rozhodnutí z 30. októbra 2002 nesprávne konštatovala, že úver, ktorý bol predmetom opatrenia č. 16, bol krytý zárukou spolkovej krajiny Durínsko vo výške 90 % (opatrenie č. 13). Súd prvého stupňa konštatuje, že táto chyba bola opravená v napadnutom rozhodnutí, kde Komisia v odôvodnení č. 99 upresnila, že úver, ktorý bol predmetom opatrenia č. 16, „bol zahrnutý v záruke danej štátom v prospech Deutsche Ausgleichsbank, ktorá poskytla úver“.
- 223 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého pán G. R. niesol bremeno platenia úrokov a vrátenia kapitálu, pokiaľ ide o dva úvery, je potrebné uviesť, že Komisia nikdy netvrdila, že pán G. R. nebol zodpovedný za tieto úvery. Naopak konštatovala, že úvery boli poskytnuté pánovi G. R. Preto sa zdá byť jasné, ako správne uvádza Komisia, že ten bol zodpovedný za platenie úrokov a vrátenie kapitálu.
- 224 Pokiaľ ide o ostatné tvrdenia žalobkyne, Súd prvého stupňa poznamenáva, že tieto sa týkajú skôr údajného nesprávneho posúdenia zo strany Komisie týkajúceho sa účasti

TIB v podniku a uplatňovania usmernení pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu, a teda musia byť skúmané v rámci iných častí žalobného dôvodu.

225 Vzhľadom na vyššie uvedené je prvú časť žalobného dôvodu potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

2. O kvalifikácii žalobkyne ako podniku v ťažkostiach

a) Tvrdenia účastníkov konania

226 Žalobkyňa uviedla, že jej kvalifikácia ako podniku v ťažkostiach mala podstatnú úlohu v štádiu preskúmania investičnej subvencie (opatrenie č. 15), pričom táto kvalifikácia ovplyvnila aj posúdenie týkajúce sa iných opatrení pomoci, najmä prevzatia obchodného podielu a úveru zo strany spoločníka TIB (opatrenia č. 11 a 12). Podľa žalobkyne toto posúdenie je takisto pôvodcom odmietnutia uplatnenia usmernení o národnej regionálnej pomoci.

227 Komisia odpovedala, že jej posúdenie, pokiaľ ide o kvalifikáciu žalobkyne ako podniku v ťažkostiach, nie je nesprávne a odkazuje na vysvetlenia, ktoré predložila predtým.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

228 Je potrebné konštatovať, že žalobkyňa len pripomenula dopad, aký mala v predmetnom prípade kvalifikácia ako podniku v ťažkostiach na preskúmanie viacerých opatrení pomoci, ako aj na uplatniteľnosť usmernení o národnej regionálnej pomoci.

229 Stačí však pripomenúť, že ako bolo konštatované v bode 133 vyššie, Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že sa v odôvodnení č. 118 napadnutého rozhodnutia domnievala, že žalobkyňa bola podnikom v ťažkostiach od roku 1994 až do konca roku 1996.

230 Preto je potrebné zamietnuť druhú časť žalobného dôvodu.

3. *O nesprávnom posúdení účasti TIB v podniku (opatrenia č. 11 a 12)*

a) Tvrdenia účastníkov konania

231 Žalobkyňa uvádza, že napadnuté rozhodnutie, v ktorom sa uvádza, že TIB sa nesprávala ako súkromný investor, obsahuje v tejto súvislosti zjavne nesprávne posúdenie.

232 Žalobkyňa uvádza, že TIB sa vyslovila v prospech investície podľa podrobného posudku podnikového plánu, zverného firmám RBSH&P a AA. Podľa žalobkyne tieto posudky úplne zjavne zohľadňovali ekonomické riziká spojené s vytvorením podniku a predpokladali vlastné investičné a organizačné opatrenia na zabezpečenie úspechu podniku, ako to preukazuje súčasná hospodárska situácia žalobkyne. V prípade pochybností v tejto súvislosti mohla Komisia určiť nezávislého znalca. Žalobkyňa zdôrazňuje, že udržanie pracovných miest bolo len sekundárnym cieľom TIB, čo iste bolo zdôraznené v správe firmy AA, pretože v prípade verejnoprávneho podniku zohráva dôležitú úlohu. Správy teda nezdôrazňovali reštrukturalizáciu a v každom prípade táto okolnosť nevyučovala to, aby účasť TIB bola v súlade s podmienkami trhu. Navyše podľa žalobkyne ide o začarovaný kruh, pretože Komisia vyvodila túto potrebu z toho, že prostriedky, ktoré vložila TIB do podniku, predstavovali štátnu pomoc.

233 Žalobkyňa tvrdí, že na rozdiel od toho, čo uvádza Komisia, v spoločenskej zmluve (*Gesellschaftsvertrag*) z 23. marca 1994 bolo stanovené, že k účasti TIB existovala primeraná protihodnota. Na jednej strane pán G. R. mohol kúpiť obchodný podiel TIB (opatrenie č. 11) tak, že by zaplatil za podmienky zaplataenia ročných úrokov vo výške 6 % od zaplataenia. Práve k tomu došlo na konci roku 1999. Na druhej strane úver zo strany spoločníka (opatrenie č. 12) mal vynášať úroky vo výške 12 % za rok. Žalobkyňa vysvetľuje, že obmedzenie sumy úrokov na polovicu ročného zisku je zvyčajným všeobecným ustanovením v prípade úverov spoločníkov, aby sa vyhlo tomu, že by podnik v počiatočnej fáze svojej činnosti musel niesť bremeno úrokovej služby, ktorá by mohla zmariť jeho úspech. Nízka miera týchto úrokov bola kompenzovaná tak ako v predmetnom prípade vyššou úrokovou sadzbou v prípade ziskových rokov. Toto obmedzenie teda zodpovedalo záujmu, ktorý mala TIB ako spoločník na hospodárskom úspechu žalobkyne a zodpovedalo neexistencii akejkoľvek platby úrokov a dividend pánovi G. R. Keďže úroková sadzba bola stanovená na 12 %, žalobkyňa sa domnieva, že Komisia nemôže tvrdiť, že zmluvné strany nestanovili rizikovú prémii. TIB dostala vyššie úroky od žalobkyne až do splatenia úveru na konci roka 1999.

234 Žalobkyňa namieta takisto proti posúdeniu Komisie, podľa ktorého pán G. R. nemal obchodný podiel na základnom imaní žalobkyne za rovnakých podmienok ako TIB. Pán G. R. investoval do podniku 2,055 milióna DEM, pričom 2 milióny boli financované dvoma úvermi, ktoré vzal sám (opatrenia č. 16 a 17). Podľa žalobkyne je pri posúdení

účasti súkromného investora potrebné zohľadniť aj tieto prostriedky, a nielen sumu 0,055 milióna DEM. Pokiaľ ide o úver, ktorý bol predmetom opatrenia č. 16, žalobkyňa tvrdí, že nebol krytý štátnou zárukou a že pán G. R. znášal celé riziko spojené s vrátením úveru. Pokiaľ ide o úver, ktorý bol predmetom opatrenia č. 17 a za ktorý pán G. R. zodpovedal osobne spoločne so žalobkyňou, žalobkyňa uvádza, že to, že bol zaručený hypotékou na pozemok, ktorý jej patril, nie je relevantné, keďže táto hypotéka nepochádzala z verejných zdrojov. Navyše dva úvery boli schválené v rámci programu pomoci na založenie podnikov, ktorý Komisia schválila a žalobkyňa Komisii zazlieva, že podnikateľom, ktorí sa spoliehali na pomoc, vytyka, že nie sú plnohodnotnými investormi. Podľa žalobkyne je poskytovanie pomoci druhoradé oproti úplnej a celej účasti investora, ktorého samotná existencia je v stávke. Pán G. R. teda viac zodpovedal profilu referenčného investora ako veľký podnik, ktorého existencia by v prípade neúspechu projektu nebola vážne ohrozená.

²³⁵ Komisia tvrdí, že argumentácia predložená žalobkyňou, pokiaľ ide o účasť TIB v podniku, je potrebné zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

²³⁶ Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry vklad zo strany verejných orgánov do základného imania podniku v akejkoľvek forme môže predstavovať štátnu pomoc (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2002, HAMSA/Komisia, T-152/99, Zb. s. II-3049, bod 125 a citovanú judikatúru).

237 S cieľom určiť, či prevzatie obchodného podielu TIB zodpovedajúceho 49 % základného imania žalobkyne (opatrenie č. 11) a úver zo strany spoločníka vo výške 6 miliónov DEM, ktorý schválila žalobkyni (opatrenie č. 12), predstavujú štátnu pomoc, je relevantné uplatniť kritérium uvedené v spornom rozhodnutí, ktoré ani žalobkyňa nespochybnila, a to kritérium súkromného investora v trhovom hospodárstve. Je teda potrebné posúdiť, či za podobných okolností súkromný investor takej veľkosti, ktorú možno porovnať s veľkosťou verejného investora, mohol byť motivovaný zrealizovať tak významnú transakciu.

238 V tejto súvislosti bolo uvedené, že hoci správanie súkromného investora, s ktorým je potrebné porovnať vstup verejného investora sledujúceho ciele hospodárskej politiky, nie je nevyhnutne správaním zvyčajného investora umiestňujúceho kapitál s cieľom jeho ziskovosti vo viac-menej krátkom čase, toto správanie musí byť prinajmenšom správaním súkromného holdingu alebo súkromnej skupiny podnikov sledujúcich štrukturálnu, globálnu alebo sektorovú politiku a musí byť vedené perspektívou rentability v dlhšom období (pozri rozsudok HAMSA/Komisia, už citovaný, bod 126 a citovaných judikatúru). Okrem toho porovnanie medzi správaním verejných a súkromných investorov musí byť stanovené vzhľadom na stanovisko, ktoré by mal pri predmetnej činnosti súkromný investor, vzhľadom na disponibilné informácie a predpokladaný vývoj v danom čase (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko/Komisia, T-228/99 a T-233/99, Zb. s. II-435, body 244 až 246).

239 Takisto je potrebné pripomenúť, že posúdenie otázky, či opatrenie spĺňa kritérium súkromného podnikateľa v trhovom hospodárstve zo strany Komisie, implikuje komplexné ekonomické posúdenie. Komisia pri prijímaní aktu zahŕňajúceho takéto posúdenie má veľkú mieru voľnej úvahy a preskúmanie súdom, hoci je v zásade v plnom rozsahu, pokiaľ ide o to, či opatrenie patrí do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES, sa obmedzuje na preskúmanie dodržiavania procesných pravidiel a pravidiel týkajúcich sa odôvodnenia, neexistencie nesprávneho právneho posúdenia, vecnej správnosti zistených skutočností a neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia týchto skutkových okolností, ako aj neexistencie zneužitia právomoci. Súdu prvého stupňa najmä

neprináleží, aby nahradzal svojim hospodárskym posúdením posúdenie autora rozhodnutia (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, T-198/01, Zb. s. II-2717, bod 97 a citovanú judikatúru).

240 Napadnuté rozhodnutie je potrebné preskúmať vzhľadom na tieto zásady.

241 V prvom rade Komisii nemožno vytýkať, že sa vzhľadom na dve správy konzultantských firiem, ktoré boli k dispozícii v čase založenia žalobkyne, teda správu RBSH&P z 29. novembra 1993 a správu vypracovanú AA z 11. januára 1994, domnievala, že cieľom TIB bolo zachovanie pracovných miest.

242 Súd prvého stupňa totiž konštatoval, že podľa správy vypracovanej AA, určenej nato, aby TIB mohla zhodnotiť svoju účasť v podniku, bolo cieľom TIB zachovať pracovné miesta a konzultanti boli teda nútení, ako to pripúšťa aj žalobkyňa, vypracovať podnikový plán tak, že zohľadnili túto požiadavku. Iste, nič nebráni tomu, aby verejnoprávne podniky zohľadnili politiku sociálnej, regionálnej alebo sektorovej povahy. V každom prípade vklad kapitálu zo strany verejných orgánov musí byť posúdený podľa kritéria súkromného investora, pričom je potrebné abstrahovať od akejkoľvek úvahy sociálnej povahy alebo regionálnej alebo sektorovej politiky (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. januára 1999, Neue Maxhütte Stahlwerke a Lech-Stahlwerke/Komisija, T-129/95, T-2/96 a T-97/96, Zb. s. II-17, bod 120 a citovanú judikatúru).

243 V druhom rade je potrebné uviesť, že na účely záveru, že prevzatie obchodného podielu TIB a úver zo strany spoločníka neboli v súlade so správaním súkromného investora,

Komisia správne preskúmala situáciu žalobkyne v čase zásahu zo strany verejných orgánov, ako aj hospodárske perspektívy podniku.

244 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa uvádza, že na rozdiel od tvrdení žalobkyne Komisia správne posúdila situáciu podniku v čase vstupu TIB. Ako vyplýva z bodov 116 až 133 vyššie, pokiaľ ide o kvalifikáciu podniku v ťažkostiach, žalobkyňa musela prejsť procesom reštrukturalizácie nato, aby zaistila svoju životaschopnosť, ako to aj v danom čase skonštatovali konzultanti.

245 Hoci je pravda, že okolnosť, že žalobkyňa musela byť reštrukturalizovaná na zabezpečenie svojej životaschopnosti, nemôže určovať, ako tvrdí žalobkyňa, nesúlad vstupu TIB s podmienkami trhu, nič to nemení na tom, že pokiaľ ide o kapitálový prínos pre podnik v ťažkostiach, riziko predmetnej investície bolo ovplyvnené ťažkosťami, v akých sa takýto podnik nachádzal.

246 Žalobkyňa v tejto súvislosti uvádza, že účasť TIB bola realizovaná na základe podrobného posúdenia podnikového plánu a že konzultanti, ktorí preskúmali riziká, dospeli k záveru, že projekt mal veľkú šancu na úspech. V tejto súvislosti je najprv potrebné uviesť, že podľa konzultantov úspech podnikového plánu žalobkyne závisel vo veľkej miere od rozhodnutia regionálnych orgánov v rámci štrukturálnej politiky spoljkovej krajiny Durínsko ekonomicky podporovať jediného výrobcu porcelánu v regióne, v predmetnom prípade žalobkyňu. Okrem toho Súd prvého stupňa konštatuje, že hoci správy vypracované firmami RBSH&P a AA stanovovali opatrenia s cieľom zabezpečiť životaschopnosť podniku, z dvoch správ vyplýva, že konzultanti sa domnievali, že podnikový plán bol veľmi riskantný. Navyše na rozdiel od tvrdení žalobkyne riziká identifikované konzultantmi neboli tie, ktoré existovali pred vykonaním opatrení. Konzultanti sa totiž domnievali, že mnohé riziká pretrvávali a že úspech podnikového plánu nebol úplne zabezpečený. Navyše je potrebné konštatovať, že posúdenia konzultantov v príslušných správach sa týkali skôr úvah

o životaschopnosti podniku ako úvah o rentabilite, ktoré sú zvyčajne určujúcimi pre priemyselnú a obchodnú stratégiu súkromných podnikateľov (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2000, Alitalia/Komisía, T-296/97, Zb. s. II-3871, bod 84).

247 Vzhľadom na situáciu podniku v čase poskytnutia predmetných opatrení na jednej strane a perspektív vývoja na druhej strane je možné sa domnievať, že TIB sa riadila úvahami sociálnej a regionálnej povahy, ktoré sú typické skôr pre správanie štátu ako verejnej moci a nie ako subjektu na trhu.

248 V treťom rade je potrebné uviesť, že Komisia sa vzhľadom na hospodárske perspektívy žalobkyne v danom čase domnievala, že protihodnota účasti TIB v podniku nebola primeraná. Túto úvahu nemožno považovať za zjavne nesprávnu.

249 Po prvé, pokiaľ ide o prevzatie obchodného podielu TIB zodpovedajúceho 49 % základného imania žalobkyne (opatrenie č. 11), Komisia správne usúdila, že nebola vykonaná analýza budúcich príjmov. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že posúdenia konzultantov v správach daných k dispozícii TIB predtým, ako TIB nadobudla obchodný podiel na základnom imaní žalobkyne, sa netýkali úvah o rentabilite. Súd prvého stupňa teda konštatuje, že analýza prípadných predpokladaných príjmov nebola predmetom správ konzultantov.

250 Tvrdenie predložené žalobkyňou, podľa ktorého na základe spoločenskej zmluvy (*Gesellschaftsvertrag*) z 23. marca 1994 pán G. R. mohol kúpiť obchodný podiel TIB tak, že by zaplatil ročné úroky vo výške 6 %, nemôže vyvrátiť záver Komisie. Táto okolnosť totiž nemôže byť zamieňaná s analýzou budúcich príjmov, keďže žalobkyňa netvrdí, že by sa pán G. R. zaviazal v každom prípade nadobudnúť uvedený obchodný podiel. Okrem toho žalobkyňa neuviedla žiadnu konkrétnu skutočnosť takej povahy, aby

spochybnila posúdenie Komisie, podľa ktorého bol skutočne dosiahnutý zisk TIB veľmi malý. V tejto súvislosti na jednej strane Súd prvého stupňa uviedol, že referenčné sadzby uvedené v odôvodnení č. 101 napadnutého rozhodnutia týkajúce sa rôznych úverov poskytnutých žalobkyni boli vyššie ako 6 %. Na druhej strane, ako Komisia konštatovala v odôvodnení č. 99 napadnutého rozhodnutia, suma 1,975 milióna DEM, ktorú TIB dala k dispozícii žalobkyni vo forme splatenia obchodného podielu, predstavuje základné imanie, takže v prípade platobnej neschopnosti pôjde o pohľadávku nižšieho poradia. Z toho vyplýva, že zisk rovnajúci sa 6 % ročných úrokov, ako to bolo stanovené v spoločenskej zmluve (*Gesellschaftsvertrag*) z 23. marca 1994, nemôže byť považovaný za primeranú protihodnotu za prevzatie obchodného podielu TIB na základnom imaní žalobkyne.

251 Po druhé, pokiaľ ide o protihodnotu stanovenú pre úver zo strany spoločníka (opatrenie č. 12), Komisia v odôvodnení č. 102 napadnutého rozhodnutia uviedla, že hoci úroková sadzba bola stanovená na 12 %, tento úver bol odsúhlasený bez toho, aby bolo vyžadované hoci len najmenšie zabezpečenie a s úrokovou sadzbou 0 % prinajmenšom počas dvoch rokov. Takisto pripomenula, že suma úrokov bola ohraničená zhora na 50 % zisku z predmetnej činnosti. Dve správy stanovovali, že prinajmenšom dva prvé roky budú stratové. Žiadna zvýšená úroková sadzba nebola stanovená na kompenzáciu rokov, keď platenie úrokov bolo málo pravdepodobné. Okrem toho s úverom neboli spojené nijaké dodatočné hlasovacie práva, a nebola stanovená žiadna riziková prémie na kompenzáciu rizík uvádzaných konzultantmi.

252 Žalobkyňa neuviedla žiadnu skutočnosť umožňujúcu domnievať sa, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že sa domnievala, že takáto protihodnota nie je primeraná. Po prvé žalobkyňa nemôže tvrdiť bez toho, aby si sama protirečila, že stanovenie úrovej sadzby na 12 % umožnilo na jednej strane kompenzovať deficitné roky a na druhej strane vziať do úvahy riziká transakcie. Je potrebné konštatovať, že vzhľadom na obrat predpokladaný na prvé nedeficitné roky takáto kompenzácia nemohla byť stanovená, keďže suma úrokov bola stále obmedzená zhora na 50 % zisku. Ďalej je potrebné uviesť, že Komisia zohľadnila takisto skutočnosť, že nebolo stanovené žiadne zabezpečenie a že z úveru nevyplývali žiadne dodatočné práva, čo žalobkyňa nepopiera.

- 253 V štvrtom rade Komisia zdôraznila, že pán G. R. nemohol byť považovaný za súkromného investora, s ktorým by mohla byť porovnávaná TIB (odôvodnenie č. 99 napadnutého rozhodnutia).
- 254 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa praxe Komisie potvrdenej judikatúrou, ak sa opatrenie zo strany verejných orgánov vykoná paralelne s podstatným opatrením súkromných podnikateľov za porovnateľných podmienok, existenciu pomoci možno vylúčiť (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 1996, Air France/Komisia, T-358/94, Zb. s. II-2109, body 148 a 149). V každom prípade Súdny dvor a Súd prvého stupňa rozhodli, že ak sa súkromné investície v tom istom podniku vykonajú až neskôr, po pridelení verejných prostriedkov, existenciu pomoci nemožno vylúčiť (pozri v tejto súvislosti rozsudok zo 14. februára 1990, Francúzsko/Komisia, už citovaný, bod 40).
- 255 V predmetnom prípade žalobkyňa v podstate tvrdí, že pán G. R. investoval 2,055 milióna DEM do základného imania žalobkyne, z toho 2 milióny boli financované dvoma úvermi, ktoré si vzal.
- 256 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva z odôvodnení č. 102 a 130 napadnutého rozhodnutia, Komisia sa domnievala bez toho, aby jej žalobkyňa protirečila, že tieto dva úvery neboli poskytnuté za trhových podmienok a že hoci boli poskytnuté pánovi G. R., v skutočnosti boli určené na podporu žalobkyne. Táto kvalifikácia dvoch úverov ako dvoch opatrení pomoci poskytnutej žalobkyne (opatrenia č. 16 a 17) vylučuje možnosť považovať tieto prostriedky za prínos pána G. R. z jeho vlastných zdrojov. Preto prínos pána G. R. z jeho vlastných zdrojov bol len vo výške 0,055 milióna DEM.
- 257 Je potrebné pripomenúť, že Komisia zohľadnila aj skutočnosť, na jednej strane, že TIB priniesol 1,975 milióna DEM vo forme platby za obchodný podiel a na druhej strane, že

pán G. R. mal právo vypovedať zmluvu, keby sa prevzatie obchodného podielu TIB a poskytnutie úveru zo strany spoločníka, ako aj všeobecne poskytnutie pomoci, nerealizovali, hoci TIB toto právo nemala.

258 Je teda možné domnievať sa, že prínos súkromného kapitálu bol viac dôsledkom hospodárskej podpory štátu ako výsledkom rozhodnutia prijatého informovaným investorom, ktorý sa rozhodol investovať, lebo bol presvedčený perspektívami rentability a svojej investície (pozri v tomto zmysle rozsudok Alitalia/Komisia, už citovaný, bod 93). Za týchto podmienok nemožno v prípade prínosu verejných prostriedkov konštatovať, že bol v súlade s kritériom súkromného investora.

259 Skutočnosť, že pán G. R. bol povinný vrátiť dva úvery, nemôže tento záver vyvrátiť. Na jednej strane, ako bolo uvedené v bode 256 vyššie, žalobkyňa nepredložila argumenty na spochybnenie posúdenia Komisie, podľa ktorého tieto dva úvery, hoci boli poskytnuté pánovi G. R., predstavovali dve opatrenia pomoci v prospech žalobkyne. Na druhej strane, hoci táto okolnosť musí byť vykladaná v tom zmysle, že súkromný investor znášal určité riziko tým, že sa podieľal na základnom imaní žalobkyne, z bodov 256 a 257 vyplýva, že toto riziko bolo rozhodne menšie než to, ktoré znášala TIB.

260 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti je potrebné dospieť k záveru, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že v odôvodnení č. 98 napadnutého rozhodnutia usúdila, že TIB sa nesprávala ako súkromný investor v trhovom hospodárstve a tým, že v dôsledku toho považovala prevzatie obchodného podielu (opatrenie č. 11) a úver zo strany spoločníka (opatrenie č. 12) za štátnu pomoc v prospech žalobkyne.

261 Preto je potrebné zamietnuť tretiu časť žalobného dôvodu.

4. O posúdení pomoci vzhľadom na usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu

a) Tvrdenia účastníkov konania

262 Žalobkyňa tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí došlo vzhľadom na to, že sa v ňom uvádza, že opatrenia vykonané od roku 1994 do konca roku 1996 nie sú zlučiteľné s usmerneniami pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu, k zjavne nesprávnemu posúdeniu v tejto súvislosti.

263 Pokiaľ ide v prvom rade o údajnú neexistenciu plánu reštrukturalizácie, žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že toto posúdenie je nezlučiteľné s konštatovaním, podľa ktorého správy konzultantov, ktoré boli k dispozícii v danom čase, uvádzali reštrukturalizáciu. Podľa žalobkyne Komisia mala vychádzať z podnikového plánu vypracovaného pred založením žalobkyne firmou RBSH&P so súhlasom pána G. R. a overeného firmou AA. Tento projekt bol okrem toho realizovaný úspešne. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že Komisia poznala všetky kritériá podnikového plánu a najmä: podrobnú analýzu situácie na trhu, výrobkov a zákazníkov, ktoré mal nový podnik získať; konkrétne prognózy týkajúce sa predpokladaného a skutočného obratu; rôzne scenáre, pokiaľ ide o „cash-flow“ v rôznych finančných štruktúrach; všetky opatrenia financovania, ktoré boli predpokladané a vykonané, vrátane vkladu súkromných a verejných prostriedkov; plánované a realizované investície, a napokon používanie prostriedkov vyplývajúce z ročných správ podniku. Pokiaľ ide o financovanie určené na založenie podniku, žalobkyňa tvrdí, že Spolková republika Nemecko 15. marca 2001 oznámila Komisii investičný plán týkajúci sa investícií vykonaných od roku 1994 do konca roku 2000 a že jej oznámenie z 1. októbra 2002 vysvetľovalo podrobnejšie obsah projektu vypracovaného firmou RBSH&P. Malé zmeny vykonané v globálnom pláne financovania vyplynuli podľa žalobkyne z rozhodnutia nadobudnúť, a nie si prenájsť hmotný majetok.

264 V prípade ťažkostí pochopenia sa Komisia mohla obrátiť na znalca alebo požiadať o vysvetlenie nemeckú vládu alebo žalobkyňu. Počas celého konania vo veci formálneho zisťovania však Komisia nepoložila jedinú konkrétnu otázku týkajúcu sa ťažkosti pochopenia rôznych prvkov podnikového plánu alebo jeho celkového kontextu. Ďalej generálny riaditeľ pre hospodársku súťaž výslovne v júni 2002 potvrdil, že má všetky informácie potrebné na preskúmanie veci.

265 Pokiaľ ide v druhom rade o posúdenie Komisie, pokiaľ ide o súkromný príspevok na celkové náklady reštrukturalizácie, žalobkyňa uvádza, že TIB, pán G. R. a ona sama poskytli značný príspevok. Žalobkyňa v prvom rade uvádza, že TIB dala vklad do jej základného imania za trhových podmienok, a že preto prostriedky, ktoré jej dala k dispozícii (opatrenia č. 11 a 12), mali byť považované za súkromný príspevok. Ďalej tvrdí, že Komisia mala zohľadniť ako osobný príspevok pána G. R. nielen 0,055 milióna DEM, ale takisto prostriedky poskytnuté vo forme úverov vo výške 2 miliónov DEM, pretože pán G. R. za ne zodpovedal. Ďalej pán G. R. sa vzdal vyžadovania úrokov od žalobkyne, a to treba tiež zohľadniť. Podľa žalobkyne tieto platby úrokov boli preukázané. Žalobkyňa sa napokon domnieva, že Komisia mala zohľadniť okolnosť, že kladná hrubá miera samofinancovania podniku bola rozhodujúca tak z pohľadu predpokladu, ako aj reality, pre úspech jej rozvoja. Išlo o prostriedky, ktoré podľa podnikového plánu žalobkyňa musela sama získať predajom svojich výrobkov a ktoré boli k dispozícii podniku na účely jeho rozvoja, pričom pán G. R. sa vzdal akéhokoľvek rozdelenia zisku až do roku 1999.

266 Komisia popiera, že by sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že neexistoval hodnoverný a koherentný plán reštrukturalizácie, založený na realistických predpokladoch týkajúcich sa budúcich podmienok prevádzky žalobkyne a uvádza, že pomoc nemohla byť schválená aj preto, že podnik iba okrajovo prispel na náklady reštrukturalizácie.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 267 Žalobkyňa v podstate namieta proti konštatovaniu Komisie, podľa ktorého opatrenia v prospech žalobkyne medzi rokom 1994 a koncom roka 1996 nie sú zlučiteľné so spoločným trhom vzhľadom na usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994.
- 268 Najprv je potrebné pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že článok 87 ods. 3 ES poskytuje Komisii veľkú mieru voľnej úvahy s cieľom pripustiť pomoc ako výnimku zo všeobecného zákazu uvedeného v odseku 1 uvedeného článku, keďže v takom prípade posúdenie zlučiteľnosti alebo nezlučiteľnosti štátnej pomoci so spoločným trhom obsahuje problémy implikujúce zohľadnenie a posúdenie komplexných ekonomických skutočností a okolností (rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, Zb. s. I-3547, bod 36). Keďže súd Spoločenstva nemôže svojím posúdením nahradiť posúdenie skutočností autorom rozhodnutia, najmä nie z ekonomického hľadiska, musí sa preskúmanie vykonávané Súdom prvého stupňa v tejto súvislosti obmedziť len na overenie dodržiavania procesných pravidiel a povinnosti odôvodniť rozhodnutie, na overenie vecnej správnosti skutkových zistení, neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia alebo zneužitia právomoci (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. mája 2002, Graphischer Maschinenbau/Komisia, T-126/99, Zb. s. II-2427, bod 32, a zo 14. októbra 2004, Pollmeier Malchow/Komisia, T-137/02, Zb. s. II-3541, bod 52).
- 269 Takisto je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musí byť zákonnosť aktu Spoločenstva posudzovaná v závislosti od skutkových a právnych okolností existujúcich v čase, keď bol akt prijatý, a komplexné posúdenia vykonané Komisiou smú byť skúmané len vzhľadom na tie skutočnosti, ktoré mala k dispozícii v okamihu, keď ich vykonávala (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1999, Salomon/Komisia, T-123/97, Zb. s. II-2925, bod 48, a Graphischer Maschinenbau/Komisia, už citovaný, bod 33).

- 270 Nakoniec sa Komisia môže pri výkone voľnej úvahy viazať opatreniami, akými sú predmetné usmernenia, v rozsahu, v akom tieto akty obsahujú pravidlá o prístupe, ktorým sa má táto inštitúcia riadiť, a nie sú v rozpore s ustanoveniami Zmluvy (pozri rozsudok Súdneho dvora z 29. apríla 2004, Grécko/Komisia, C-278/00, Zb. s. I-3997, bod 98 a citovanú judikatúru). Napadnuté rozhodnutie je teda potrebné preskúmať vzhľadom na tieto pravidlá.
- 271 V predmetnom prípade Komisia skúmala pomoc poskytnutú žalobkyni vzhľadom na usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994, ktoré definovali kritériá na posúdenie zlučiteľnosti pomoci na reštrukturalizáciu podnikov v ťažkostiach.
- 272 Usmernenia si vyžadujú, aby pomoc na reštrukturalizáciu bola zahrnutá do plánu, ktorého schválenie podlieha trom podstatným podmienkam: musí umožniť návrat podniku k životaschopnosti, brániť nezákonnému skresľovaniu hospodárskej súťaže a zabezpečiť proporcionalitu pomoci k nákladom a výhodám reštrukturalizácie. Takáto pomoc teda musí byť spojená so skutočným plánom reštrukturalizácie a môže byť schválená, len ak možno preukázať, že udržanie podniku v prevádzke a návrat jeho rentability slúžia lepšie záujmom Spoločenstva.
- 273 Súdu prvého stupňa prináleží preveriť, či v predmetnom prípade boli tieto požiadavky dodržané.
- 274 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na účely záveru, že podmienky definované usmerneniami pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu neboli splnené, Komisia vychádzala v prvom rade z neexistencie plánu reštrukturalizácie.

275 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že plán reštrukturalizácie musí obsahovať presné a spoľahlivé údaje, ako aj všetky informácie umožňujúce posúdiť, či boli splnené materiálne podmienky definované usmerneniami pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu.

276 V napadnutom rozhodnutí Komisia vysvetlila, že „napriek opakovaným výzvam Komisie [Spolková republika Nemecko] nikdy neoznámila konečné znenie plánu reštrukturalizácie... ani neuviedla, ktoré opatrenia reštrukturalizácie [boli] naozaj vykonané“ [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 169). Okrem toho v odôvodnení č. 167 napadnutého rozhodnutia uviedla viacero konštatovaní na odôvodnenie tohto záveru. Komisia teda vzala na vedomie, že prvá správa bola vypracovaná pred realizáciou postúpenia aktív a druhá bola určená výlučne pre TIB, aby jej umožnila rozhodnúť sa, či prevziať účasť v podniku. Komisia ďalej uviedla, že navrhované opatrenia a náklady na ne sa v jednotlivých správach odlišovali a neboli v súlade ani s nákladmi uvedenými Spolkovou republikou Nemecko v „investičnom pláne“ a nákladmi podrobne uvedenými v tabuľke č. 5 napadnutého rozhodnutia, na základe ktorých bola pomoc údajne schválená. Navyše Komisia uviedla, že v dvoch správach zoznam opatrení na financovanie týchto nákladov vynechal mnohé pomoci, ktoré boli v skutočnosti podniku poskytnuté (tabuľka č. 4 napadnutého rozhodnutia), čo platí aj o „investičnom pláne“. Komisia sa teda domnievala, že plán buď nebol konečný, alebo podnik dostal prebytok pomoci.

277 V prípade analýzy Komisie v tejto súvislosti nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu.

278 Zo spisu totiž vyplýva, že správa vypracovaná RBSH&P a správa vypracovaná AA sa odlišujú, pokiaľ ide o analýzu nákladov navrhovaných opatrení a že nezohľadňujú celú finančnú pomoc v skutočnosti poskytnutú žalobkyni počas obdobia, keď bola v ťažkostiach. Posúdenia konzultantov sú okrem toho v rozpore s nákladmi

uvedenými Spolkovou republikou Nemecko v „investičnom pláne“. Za týchto podmienok Komisia dôvodne konštatovala, že pomoc poskytnutá žalobkyni nebola spojená s plánom reštrukturalizácie.

279 Žalobkyňa nepredložila žiadny argument umožňujúci vyvrátiť tento záver a obmedzila sa na uvedenie skutočností, ktoré podľa nej majú byť plánom reštrukturalizácie, len všeobecným spôsobom bez toho, aby uviedla, v ktorom dokumente sa nachádzajú. Navyše žalobkyňa nepredložila žiadne objasnenie týkajúce sa rozporov medzi tromi dokumentmi skúmanými Komisiou v napadnutom rozhodnutí.

280 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, záveru, pokiaľ ide o neexistenciu plánu reštrukturalizácie, neprotirečí posúdenie Komisie, podľa ktorého žalobkyňa vykonala projekt reštrukturalizácie. To, že Komisia konštatovala, že správy vypracované RBSH&P a AA predpokladali opatrenia určené na reštrukturalizáciu podniku, neznamena, že tieto správy boli vyčerpujúce. Navyše pomoc poskytnutá podniku v ťažkostiach nemôže byť vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom iba z dôvodu, že sa stanovili opatrenia na reštrukturalizáciu, hoci táto reštrukturalizácia bola vykonaná, ako v predmetnom prípade, úspešne. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že na to, aby mohla Komisia posúdiť, či predmetná pomoc môže viesť podniky, ktoré ju čerpali, k tomu, aby sa správili tak, aby prispeli k realizácii cieľa uvedeného v článku 87 ods. 3 písm. c) ES, je potrebné preveriť, či plán reštrukturalizácie spĺňal všetky materiálne podmienky stanovené usmerneniami pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu.

281 Takisto je potrebné zamietnuť argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej keď sa Komisia domnievala, že informácie, ktoré mala, nie sú úplné, mala žiadať vysvetlenie od nemeckých orgánov. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že Komisia svojím rozhodnutím začať konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúcim sa pomoci poskytnutej žalobkyni vyzvala Spolkovú republiku Nemecko, aby jej poskytla plán reštrukturalizácie (pozri bod 7 vyššie) týkajúci sa žalobkyne. Okrem toho Komisia v rozhodnutí predĺžiť konanie vo veci formálneho zisťovania (pozri bod 9 vyššie)

konštatovala, že žalobkyňa žiadny plán reštrukturalizácie nepredložila. V dôsledku toho mala tie isté pochybnosti ako pri začatí konania vo veci formálneho zisťovania. Je teda potrebné konštatovať, že posúdenie Komisie, pokiaľ ide o neexistenciu plánu reštrukturalizácie, nevyjadrujúce myšlienku, podľa ktorej Komisia nemala k dispozícii informácie nevyhnutné na posúdenie zlučiteľnosti pomoci, zdôrazňuje to, že podmienky, ktorým musí zodpovedať pomoc na reštrukturalizáciu nato, aby ju bolo možné schváliť v súlade s usmerneniami, najmä podmienka existencie koherentného plánu reštrukturalizácie v čase poskytnutia pomoci, neboli splnené. Za týchto okolností je takýto argument vecne nepodložený.

282 Komisia sa v druhom rade domnievala, že súkromný príspevok na celkové náklady reštrukturalizácie nemožno považovať za podstatný.

283 Žalobkyňa nenamieta proti tomu, že príjemcovia pomoci v súlade s usmerneniami pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu z roku 1994 musia zvyčajne prispieť na reštrukturalizáciu podstatným spôsobom z vlastných zdrojov alebo externým financovaním získaným za trhových podmienok.

284 Je potrebné konštatovať, že Komisia vychádzala v predmetnom prípade na jednej strane zo skutočnosti, že v prípade neexistencie presného zoznamu nákladov reštrukturalizácie nie je možné tvrdiť, že súkromný príspevok bol v podstatnej výške a na druhej strane z konštatovania, že len suma 0,055 milióna DEM môže byť považovaná za prínos súkromného investora.

285 Súd prvého stupňa uvádza, že pri tomto konštatovaní nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu.

286 V prvom rade je zjavné, že v prípade neexistencie koherentného a spoľahlivého plánu reštrukturalizácie Komisia nemohla posúdiť rozsah a povahu súkromného príspevku na celkové náklady reštrukturalizácie. Ďalej tvrdenia uvádzané žalobkyňou nemôžu spochybniť posúdenie Komisie v odôvodnení č. 171 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého iba príspevok pána G. R. vo výške 0,055 milióna DEM bol čisto súkromný.

287 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého prostriedky vložené TIB musia byť považované za súkromný príspevok, postačuje konštatovať, že ako vyplýva z bodov 236 až 260 vyššie, účasť TIB na základnom imaní žalobkyne nebola spojená s podmienkami, ktoré by boli primerané v prípade súkromného investora, a že preto prostriedky, ktoré TIB dala žalobkyni (opatrenia č. 11 a 12), musia byť považované za štátnu pomoc. Pokiaľ ide o hrubú mieru samofinancovania, túto si nemožno zamieňať s príspevom zo strany podniku v zisku. Kladná hrubá miera samofinancovania v rámci reštrukturalizácie podniku v ťažkostiach je totiž len výsledkom poskytnutej pomoci jej príjemcovi, a preto nemôže byť považovaná za účasť na nákladoch reštrukturalizácie. Pokiaľ ide ďalej o prostriedky údajne vložené súkromným investorom, postačuje pripomenúť, že žalobkyňa nepreukázala, že dva úvery, vďaka ktorým pán G. R. financoval svoj obchodný podiel na základnom imaní žalobkyne (opatrenia č. 16 a 17), nepredstavovali štátnu pomoc v prospech žalobkyne. Nakoniec žalobkyňa počas administratívnej časti skúmania, ani v rámci tohto konania neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla preukázať to, že súkromný investor sa vzdal požadovania úrokov. Komisia preto oprávnene nepovažovala tieto skutočnosti za preukázané.

288 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala, že konštatovania Komisie, pokiaľ ide o proporcionalitu pomoci k nákladom reštrukturalizácie, boli zjavne nesprávne.

289 V dôsledku toho je vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy potrebné dospieť k záveru, že Komisia dôvodne usúdila, že neboli splnené podmienky stanovené usmerneniami pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu.

290 Z toho vyplýva, že štvrtú časť žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

291 Z týchto dôvodov je potrebné v plnom rozsahu zamietnuť štvrtý žalobný dôvod, ako aj žalobu ako celok.

O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania navrhovaných žalobkyňou

292 Žalobkyňa v prvom rade navrhla, aby bol vypočutý poverený znalec, pokiaľ ide o to, či podnikové plány vypracované nezávislými konzultantmi v čase založenia žalobkyne predpokladali ťažkosti, v druhom rade, aby bola vypočutá osoba, ktorá bola v predmetnom čase riaditeľom úradu práce v Jene, pokiaľ ide o účel opatrení, ktoré žalobkyňa vykonala na základe § 249h AFG a v treťom rade, aby boli vypočutí spoločník a správca žalobkyne, pokiaľ ide v rámci vykonania opatrení na základe § 249h AFG o to, či žalobkyňa sama znášala časť nákladov, či by boli opatrenia vykonané aj v prípade neexistencie uvedeného ustanovenia a či práce boli realizované už pred založením žalobkyne.

293 Komisia sa v tejto súvislosti nevyjadrila.

294 V predmetnom prípade Súd prvého stupňa dospel k záveru, že dokumenty v spise sú dostatočne jasné a domnieva sa, že v dôsledku toho nie je potrebné vykonať navrhované opatrenia na zabezpečenie priebehu konania.

O trovách

295 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa vo výnimočných prípadoch rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania. V predmetnom prípade je potrebné uviesť, že hoci žalobkyňa nemala úspech, pokiaľ ide o jej žalobné návrhy týkajúce sa zrušenia napadnutého rozhodnutia, Komisia zmenila po podaní tejto žaloby rozhodnutie z 30. októbra 2002 uvedené v pôvodnej žalobe v tomto konaní a prijala nové rozhodnutie, ktoré predstavuje napadnuté rozhodnutie. Žalobkyňa v dôsledku toho čiastočne upravila odôvodnenie svojich nárokov a zmenila svoje žalobné návrhy. Okrem toho po prijatí napadnutého rozhodnutia sa účastníci konania dohodli na sume subvencií, ktoré sú predmetom opatrenia č. 32. Žalobkyňa a žalovaná v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa potvrdili, že už neexistuje spor medzi hlavnými účastníkmi konania, pokiaľ ide o toto opatrenie.

296 Za daných okolností sa vykoná spravodlivé posúdenie skutkových okolností tejto veci rozhodnutím, že žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tretinu trov konania Komisie. Komisia teda znáša dve tretiny svojich vlastných trov konania.

297 Spolková krajina Durínsko znáša svoje vlastné trovy konania.

298 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. V dôsledku toho Spolková republika Nemecko znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Kahla/Thüringen Porzellan GmbH znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tretinu trov konania Komisie. Komisia znáša dve tretiny svojich vlastných trov konania.**
- 3. Spolková krajina Durínsko a Spolková republika Nemecko znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 24. septembra 2008.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

M. Vilaras

Obsah

Skutkové okolnosti	II - 2311
Napadnuté rozhodnutie	II - 2314
Konanie a návrhy účastníkov konania	II - 2323
Právny stav	II - 2327
A — O prvom, druhom a treťom žalobnom dôvode založených na porušení článkov 87 ES a 88 ES, zásady právnej istoty a zásady ochrany legitímnej dôvery	II - 2328
1. Pokiaľ ide o investičnú subvenciu spolkovej krajiny Durínsko (opatrenie č. 15)	II - 2328
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2328
O porušení článkov 87 ES a 88 ES	II - 2328
— O podmienkach uplatňovania schémy	II - 2328
— O kvalifikácii žalobkyne ako podniku v ťažkostiach	II - 2331
O porušení zásady právnej istoty	II - 2336
O porušení zásady ochrany legitímnej dôvery	II - 2337
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2338
O porušení článkov 87 ES a 88 ES	II - 2338
— O rozsahu schválenej schémy	II - 2340
— O subvencii poskytnutej žalobkyni	II - 2344
O porušení zásady právnej istoty	II - 2351
O porušení zásady ochrany legitímnej dôvery	II - 2353
2. Pokiaľ ide o subvencie na podporu zamestnania, spojené s investíciami na ochranu životného prostredia (opatrenie č. 26)	II - 2355
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2355
O porušení článkov 87 ES a 88 ES	II - 2355

O porušení zásady právní istoty	II - 2358
O porušení zásady ochrany legitimnej dôvery	II - 2358
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2359
O porušení článkov 87 ES a 88 ES	II - 2359
— O zlučiteľnosti § 249h AFG so schémou	II - 2359
— O kvalifikácii subvencií na podporu zamestnania ako štátnej pomoci	II - 2365
O porušení zásady právní istoty	II - 2368
O porušení zásady ochrany legitimnej dôvery	II - 2369
B — O štvrtom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení skutkových okolností a zjavne nesprávnom právnom posúdení	II - 2369
1. O nesprávnom zistení skutkových okolností	II - 2369
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2369
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2371
2. O kvalifikácii žalobkyne ako podniku v ťažkostiach	II - 2374
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2374
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2375
3. O nesprávnom posúdení účasti TIB v podniku (opatrenia č. 11 a 12)	II - 2375
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2375
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2377
4. O posúdení pomoci vzhľadom na usmernenia pre pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu	II - 2385
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2385
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2387
O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania navrhovaných žalobkyňou	II - 2393
O trovách	II - 2394